

DEBRECZEN

A DEBRECZENI ÉS VIDÉKI FÜGGETLENSÉGI PÁRT KÖZLÖNYE.

Egész évre 10 frt - kr.
Félévre 5 „ „
Negyedévre 2 „ 50 „
Egy órára 1 „ „
Egyes szám ára 4 kr.

Felolós szerkesztő: **Dr. Nagy Zsigmond,**
Kiadók: **Hoffmann és Társa.**

Hirdetési díj:
Négy hasábos petit sorért 5 kr. Nagyobb terjedelmű s többzori hirdetések alk. szerinti jutányos áron (vételnek fel. Bélyeg-díj minden külön beiktatásért 50 kr.)

Simonffy Imre.

Ma, a mikor Debreczen sz. k. város első választott tisztviselője, Simonffy Imre kir. tanácsos polgármesteri hivataloskodásának huszadik, közszolgálatának pedig több mint ötvenedik évfordulóját üli meg városunk törvényhatósága és társadalmunknak minden rétege: mi is a szíves üdvözlés meleg hangján köszöntjük a becsületes munkában megöszült férfit.

Neki két évtizeden át jutott részébe az a kitüntető szerencse, hogy az ország vagyonra és szellemi jelentőségre nézve második fővárosának közügyeit vezethette.

Ezt a vezetést ő mindenha puritán becsületességgel s kifogástalan hűséggel teljesítette.

Az ő polgármesterségének ideje alatt temérdek jelentős alkotást létesített ez ő polgári város megébredt közszelleme és Simonffy Imre a közszellem megnyilatkozásának útját soha nem állotta, sőt azt legjobb tehetsége szerint teljesebbre is segítette.

Ezért a kétségtelen érdeméért mi, az ellenzéki lap, a kik vele s főleg azzal a rendszerrel, a melynek ő is egyik esz-köze volt, sokszor vívtunk meggyőződésünkért kemény tollharcot: ma az ünneplő közérzület hatása alatt szívesen nyújtjuk neki az elismerés babériját.

A tisztos kort ért jó embernek pedig Istentől kérünk még hoszu, boldog életet.

Debreczen, 1895. okt. 12.

Az olesó magyar vér.

Az a szörnyű hír, a mely a nyár folyamán heteken át tartotta nemzetünket a legfeszültebb izgatottságban, hogy a jogos önvédelmükben kegyetlenkedő fölebbvalójuk ellen feyvert ragadott magyar huszárokat halálra ítélte a katonai bíróság: ma újra bejárta hazánknak minden vidékét, s újra fájdalmas rezgésbe hozza bennünk az emberies érzésnek hurjait.

Lapunk tegnapi számában egy szűkszavu táviratot közöltünk, melynek értesítése szerint a katonai bíróság a bratkovcezi eset részesei közül kettőt halálra, nyolcat pedig súlyos várfogságra ítél.

A hír vétele után a még rendelkezésre állott szűk téren néhány észrevételt is tettünk lapunk első oldalán.

Ma kötelességünkhöz hiven újra visszatérünk ez esetre és ebből az alka-

lomból is a katonai brutalitások gyökeres orvoslása és végleges megszüntetése érdekében felemeljük szavunkat és a leg-határozottabban követjük, hogy ennek a nemzet pusztító rendszernek szakadjon immár vége, de örökre.

A nemzet a maga tulságos megerőltetésével pazarolja el katonai czélokra a megszámlálhatatlan milliókat; a nép alig liheg már a rá kirott közterhek súlyos igájá alatt: és mégis, éppen a hadsereg az, a melynek létezése, fenntartása rá sem politikai, sem nemzetgazdasági, sem társadalmi szempontból nem csak hogy áldást nem hoz: hanem örökös bajok, tengernyi sérelmek, apróbb bosszantások és vérlázító sértések kiapadhatlan forrásul szolgál.

Távol van tőlünk, hogy a mostani nehéz napokban a honvédelem gyengítésére akarnánk gondolni, hisz fájdalmasan érezzük, hogy a nagyon jövőben ránk várakozó élet-háálharczban összes erőnk megfeszítésére szükségünk leend.

De éppen a fenyegete nagy veszély biztos előérzete támszítja föl bennünk az agyódó kérdések egész seregét, hogy vajjon jelenlegi hadiszervezetünk megfelelő-e a mi önfentartási szükségletünk Európa minden más népénél fokozottabb kívánalmainak.

Komoly meggyőződésünk, hogy nem felel meg.

Az a hadsereg, a mely a legfőbb hadur jogereinek intésire figyel, alkalmas lehet ták hatalmi érdekek megvédésére, a napi parancsban kiadott öldöklések gépszerű végrehajtására: de egy nemzeti nagy cél, a magyar állam integritásának, suprematiájának biztosítására merőben alkalmatlan.

Alkalmatlan pedig több ok folytán.

A politikai szempontokat — a melyekre nézve a magunk szilárd meggyőződését már több ízben elmondottuk — még ha ez alkalommal tekinteten kívül hagyjuk is, alkalmatlannak tartjuk a mi haderőnket nemzeti czélok szolgálatára főleg azért, mert ugy vezetésében, mint alsóbb rétegeiben csaknem teljes híjjával van a humanizmusnak; a nemes emberiségnek, a mely nélkül pedig nagy feladatokat megoldani, nemesebb hivatást teljesíteni meggyőződésünk szerint teljes lehetetlenség.

Nem csak hogy nemesítő hatása, emberileg képező, művelő ereje nincs a mi hadseregünknek, hanem egyenesen a vadállati brutalitásnak, a minden szent dolog iránt — mi nem szorosán a parádéhoz tartozik — megnyilatkozó profán frivolságnak melegágyává lön.

Csoda-e aztán, ha egy-egy neki va-

dult ficzko abban a hódító erkölcsi légkörben megszedülve, örületes kegyetlenkedéseket követ el a keze alá adott szánandó áldozatokon; s csoda-e ha a szerencsétlen páriák között akadnak néha olyanok is, a kik a fenálló rendszerben magok számára ótalmat és segítséget nem remélve: saját kezükkel tépik szét lelketlen kinzójukat?

Fájdalom! egyik sem csoda!

Éppen azért ugy a katonai atrocitásokért, mint a törvényes fegyelemnek ilyen súlyosabb megszegéséért mi egyenesen magát az intézményt, annak szervezését, annak közszellemét tesszük felelőssé.

Csak nemes lélek képes nemes cse'ekedetekre.

Éppen azért, ha már Isten a maga busultában ránk mérte a militarizmus kegyetlen csapását, enyhítsük annak rémséges terheit az által, hogy hadseregünk minden egyes tagjában igy-kezzünk megébredtetni a nemesebb emberi indulatokat; az egész intézményt pedig rendeljük a nemzeti nagy czélok szolgálatába, mert csak akkor érdemli meg a magyar nemzettől a ma érdemtelennül elharácsoltt tömérdek milliót.

Grotius.

Thaly Kálmán és főiskolánk.

A debreczeni ev. ref. főiskola főgymnáziumának millenárius Értesítőjéről olvasó közönségünk ismerte'ésünk alapján már tájékozva van. Az irodalmi színvonalon álló, nagybecsű Értesítőről most a *Thaly Kálmán* országgyűlési képviselőnk es nagynevű történetbúvárunk meleg hangu levelét olvassuk az „Órallóban” — E levelét *Thaly Kálmán* Dóczy Imre főgymnáz. igazgatóhoz küldte s szóról szóra következő:

Budapest, 1895. okt. 6

Igen tisztelt Igazgató ur!

Régóta nem került a kezeimbe olyan könyv, mely annyi örömmel és büszkeséggel töltött volna el, mint a debreczeni ev. ref. főgymnázium 1894-95. évi „Értesítője”, — ez a hatalmas kötet, mely sok oldalú, de minden tekintetben jeles tartalmának magvasságával, valamint kiállításának fényével egyaránt imponál.

Valóban elévülhetlen érdeme a t. Igazgató urnak és tudós tanártársainak hogy a magyar protestantizmus legnépesebb, legfőbb tanintézetét, a mi kedves büszkeségünket, az ő Debreczen főiskoláját, fáradságot nem kimélve, ekes tollal s kiki a maga szaktudományának alapos világosságával mutatták be az ezredéves honalapítás ünnepét megülni készülő magyar nemzetnek s a tudományos világnak. Kitűnő gondolat volt ez és nagy sikerrel megv lósítva. Hadd lássa ország-világ, hogy nekünk szegény kálvinistáknak is van valamink és hogy a magyar kulturának mi is hathatós tényezői vagyunk!

Őszintén szólva, — én talán sohasem olvastam még ennél teljesebb, kimerítőbb mo-

Lapunk mai számához egy fél iv „Melléklet” van csatolva.

nographiát valamely iskoláról, mint ez a szerény című, de dúsgazdag tartalmu „Értesítő”. Büszke vagyok reá, mint magyar, mint protestáns és mint képviselő is, hogy ez a kitűnő tanári karral dicsekvő, ez a fényes múltú és virágzó jellemű főiskola az én választó kerületemben van. Méltóztassék leghálásabb köszönetemet fogadni s t. tanártársaival is tudatni, azon megtiszteltetésért, hogy e jele monographia egy példányának megküldésével csekély-séget is kitüntetni sziveskedtek. A természetes dolog, hogy — mint magam is egykor reform, főgymnáziumi tanár, mint a tudományok művelője, mint Debreczen orsz. képviselője és mint a tiszántúli egyházkerület tagja, — ha szeretett főiskolánk érdekeit, bármily téren előmozdíthatom, erre egész lelkesedéssel mindenkor kész vagyok s kész leendek.

Kiváló tisztelettel adózván a t. Igazgató urnak s a t. tanár uraknak, maradok

készséges szolgálók
Thaly Kálmán m. k.

Simonffy Imre jubileuma.

(Saját tudósítónktól.)

Debreczen, okt. 12.

Debreczen város közönségének ma kedves, házi ünnepe van, s csak a közönség érzelmeinek aduuk kifejezést, midőn a fáradhatatlan tevékenységű polgármesterünknek ünnepeltetéséről, hírlapirói tisztünkhöz híven, kimerítő tárgyilagos tudósítást közlünk.

A város képe.

Ma reggel a polgármester jubileuma alkalmával a háztulajdonosok mindenütt kiűzték a három színű lobogót. Valóságos zászlódiázt öltött az egész város; alig van ház, melyre ki ne volna tűzve lobogó. A székepületen a város színeit viselő sarga-kek zászló leng alá.

A városháza főbejáratnál diszruhába öltözött hajduk állanak őrt kivont karddal, míg a kapu előtt százakra menő tömeg szorong.

Az ünnepi ruhába öltözött küldöttségi tagok alig tudnak maguknak utat törni a zárt sorokon keresztül.

Diszközgyülés.

Daczára annak, hogy a diszközgyülésre csak beléptijeggyel lehetett bejutni, a terem 10 órára zsufolásig megtelt előkelő közönség-

gel. A karzatot bájos asszonyok, mosolygó fiatal leányok töltötték meg, míg a nagyterem zsufolásig tele lett azzal a közönséggel, amely Simonffy Imre, kir. tanácsos, polgármestert felszázados közszolgálati és husz éves polgármesteri jubileuma alkalmából jött el ünnepelni.

Pontban 10 órakor a diszmagyarba öltözött tisztikar élén megjelent Dögenfeld József gróf főispán és a következő beszéd kíséretében nyitotta meg a közgyűlést:

Melyen tisztelt közgyűlés!

Összehívtam önöket abból az alkalomból, hogy e napokban volt 20 éve annak, hogy Simonffy Imre kir. tanácsos, polgármester ur Debreczen polgármestere lett s mivel 50 éves fordulója van annak, hogy Ő Nagysága közszolgálatra lépett.

Indítványozom, hogy Ő Nagyságát küldöttéleg hívjuk meg a közgyűlésre. Megteszem mindjárt propositiomat is és felkérem ez okból idős Csanak József, Váczy János, Steinfeld Antal, Horváth István és Sesztina Lajos törvényhatósági bizottsági tagokat, hogy Ő Nagyságát, aki a szobájában időzik, a megjelenésre felkérni sziveskedjenek.

Az ünnepelt meghívására fölkért tagok felkeresték hivatalos helyiségében s rövid időre rá megjelent a közgyűlésen a polgármester.

Hosszan tartó lelkes eljenzés és viharos taps fogadta az ünnepeltet, a kit — alig hogy elfoglalta a helyét — a törvényhatósági bizottság nevében Jó István törv. biz. tag. a következőleg üdvözölt:

Méltóságos gr. főispán ur! Tekintetes Bizottsági Közgyűlés!

Mai összejövetelünk egyetlen, ritka becsú tárgyánál fogva, Simonffy Imre kir. tanácsos polgármestersége 20-ik évfordulója alkalmából a tisztelet, szeretet és hála ünnepévé magasztosul.

Majd a polgármester felé fordulva így folytatta beszédét:

Az új idő a maga számtalan igényeivel és követeléseivel szólította Nagyságodat szeretett városunk senki által jobban nem ösmert közügyei vezetésének, kormányzásának élére, a diszes és imponáló polgármesteri székre.

20 év telt el azóta. E 20 év alatt a város nagyon sokat fejlett, haladt, külső diszben növelődött, új intézményekkel gyarapodott, nép- és magániskolák keletkeztek vagy fejlesztettek, magas hivatali testületek nyertek elhelyezést a város nagy áldozatai árán. Sok tekintetben ujja és nagyobbá lón e város.

A haladó idő minden gyorsasága s emel-

tárgy a költők előtt. A költői lélek előtt az egész természet mosolyog; az ég, a nap, a hold, a csillagok egyebet se csinálnak, kivált ha még szerelmes is az illető — csak mosolyognak!

Hat még a virágok: az ibolya, a rózsza, a gyöngyvirág stb. mind, mind mosolyognak! Az ibolyát Tompa is a tavasz első mosolyának, magát a tavaszt pedig „mosolygó hatalomnak” nevezi. Még a gyümölcsök is mosolyognak. A népmese beszél szőlő szőlő, mosolygó alma és csengő barackokról. És Sanyaró Vendelre bizonyosana sonka is mosolyog — gunyosan.

A regényírók hősei és hősnői pedig végtelen variatíóban tudnak mosolyogni, mindenféle helyzethez képest.

Jó bók volt az is, mikor egy uri ember azt mondta egy hölgyről, hogy mosolyára virágba borul a málna bokor.

Mennyit sopánkodnak, sóhajtoznak sokan, hogy siralom völgye az élet. Nem! Én tagadom, míg csak egy mosolygó arcot látok, és azt vallom, öröm tanyája. Hiszen az ember sirva jön a világra, mosolyogni csak azután tanul meg, az élet örömei, boldogsága csalják az ajakára. És mosolyog anyja ölében, mosolyog szerelmesnek karjaiban, mosolyog a családi élet tüzhelyénél; álmaiban, szenvedési közt, sőt sokszor még a halálban is. A mosolyoknak ez állandóságát s e félig titokteljes

kedettebb igényei mellett is azonban diszes helyét az ország közvéleménye előtt ma is megtartotta a kultúrának elsőrendű helyes alkotmányos szabadságunk, magyar nemzeti-ségnek ingathatlan erős védbástyája, a felekezeti kölesönös tiszteletnök és egyetértésnek példányozása; anyagi jólléte, gazdagsága sok áldozástételér s a tökéletesen megváltozott forgalmi viszonyok daczára is folyvást emelkedő, virágzó, szilárd és imponáló.

Nagyságos Polgármester Ur! Örömteljes hálával ismerjük el, hogy Nagyságod a város ügyei vezetésében mindenkor ama bölcsességet, nyugodt megfontolást, lángoló buzgalmat tanusította, mely a viharok biztos záloga. — Hálásan ismerjük el, hogy a város multjának dicsősége iránt büszke öntudattal, szent kegyetlennel eltelve, annak hagyományos feladatait híven ápolta, épen azért a jelent a multtal egybekapcsolva nyomon kívánt előre haladni; az utat, ha a város javára üdvös volt gondozta, kezdeményezte, támogatta, való-sította; a soha adó teendőkkel szemben, mintha csuda itallal új ifjuságot szer-zett volna, soha nem lankadó szorgalmat és te-vékenységet fejtett ki. Nemcsak kormányzott, de mindenütt megjelenve, a hol a város üdve, java azt megkívánta; kicsiny és nagy dolog egyiránt érdekelve: lelke összenőve összeforrott szeretett városa érdekével, javával, előmenete-lével.

A beszéd végeztével felhangzott szünni nem akaró eljenzés után, a városi tisztikar nevében Vértessy István főjegyző a polgármesterhez a következő emelkedett hangú beszédet intézte:

Nagyságos Uram!

Felfogásom és meggyőződésém szerint kötelességünket teljesítjük akkor, a mikor Nagyságodat polgármesterségének 20. közszolgálatának 50 éves jubileuma alkalmából üdvözöljük.

Hogy hosszú tevékeny pályáján mennyit segített városunknak, hogy mily lelkesen védelmezte jogait s végül, hogy városunk fejlődését mily buzgósággal vezette előre, ezt tudjuk nemcsak mi tisztviselők, hanem tudja a város közönsége is.

Ennek az áldásos működésnek megünneplésére mi, a város közönségével karöltve hoztuk Nagyságodnak ez emlék tárgyat. (A gyöngyvirág ezüst tárgyat leleplezik) és a mikor kérjük, hogy tölünk azt fogadja el, kérjük egyszersmint a Mindenható, hogy Nagyságodat, városunk öröme, diszére sokáig tartsa meg.

Vértessy István főjegyző után Márk Endre

voltát szépen írja le Tompa, midőn így énekel róla:

„A szerető s anyának ajkán
Remény, boldogság egy veled,
S a támadó naphoz hasonlitsz,
Mely fénybe vonja az eget.

Midőn ébredsz a guny, gyűlölet
És kárörömmek általa,
Vagy félig elrejtett gyiloknak
Gyors, félelmes mozdulata.

Népet, bírót megfélemlitsz
A vérpad gyász deszkáiról,
Ha benned a megölt igazság
Föllebb hivatkozása szól.

Mosoly, ki a szív mozdulását
A fényt s homályt így rajzolod.
Mi vagy te a halottak ajkán?
S hol léssen magyarázatod?

A kacaj, mint talán már említettem is, ugyanazon forrásból fakad, mint a nevetés. Ugyanazon kedély mozgalmának erősebb kifejezése.

Ki mosolyogni tud, lehetetlen, hogy ne nevesse; s egyszerű-mászor. Legkönnyebben áll a gyermekeknek.

Legőbbször a kitörő jókedv jele a nevetés. S a jó kedélyű, egészséges ember nevet s én az egészséges, hangos nevetést sohasem tartom illetlen dolognak, s még ha unaestetikus rugdalózással van is egybekötve, jobban szeretem a bágyadt, beteges mosolyt, mint so-

A „DEBRECZEN” TARCZAJA.

Csendes este, csendes éjjel.

Csendes este, csendes éjjel siratlak,
A távolból sohajommal altatlak.
Bánatfelhő barangol a lelkemen,
Siratom a boldogságot kedvesem . . .
Valahol a csillagok közt keresem.

Felhő-felhő bánatfelhő eltemet,
Meghasad a szívem is, mert szeretett.
Ez a sorsa már a szívnek, hiába:
Szerelmennek keserű köny az ára . . .
Borulj, borulj, bánatfelhő reája.

Kéry Gyula.

Egy és más a mosolyról.

A „D e b r e c z e n” eredeti tarczája.

Sanyaró Vendel mosolyra erőlteti arc-zát Jonette sületlen élcein — kötelesség-érzetből.

Ha kellemetlen vendégünk jön, kellemesen igyekszünk mosolyogni, házigazdai kötelességből.

Ha valaki egy szuró élcezet mond ránk. mosolylyal ütjük, békességből szeretetből, vagy gyámoltalanságból stb.

Ezek után, miket a mosolyról mondotam, nem csudákozhatunk, ha az oly kedvenc

a közönség nevében intézett beszédet az ünnepelthez;

Nagyságos polgármester ur!

Örömmel ragadjuk meg az alkalmat, hogy lelkünkben élő forró szeretetnek nagyságod előtt kifejezést adjunk.

A mikor nagyságod most a nyáron megromgált egészségének helyreállítása végett városunkból furdőre utazott, a közönség felhasználta Nagyságodnak távoilétét arra, hogy polgármesterségének 20 és közszolgálatának 50 éves évfordulója alkalmából ünnepélyt rendezzen.

A mikor Nagyságod visszatért városunkba és tudomást vett az igazi érdem megünneplésére megindult mozgalomról, igyekezett azonnal a rendezésnél mindenképen oda hatni, hogy az abba maradjon.

De a miként a magas hegy ormáról alá zuhanó forrás nem tűr meg maga előtt akadályt: éppen úgy a közönség lelkében fellángoló érzelmek nem engedtek semmi tényezőnek.

Es most Nagyságod kénytelen velünk jubilálni.

Ünnepelni jöttünk, ünnepelni azokat a hervadhatatlan érdemeket, a melyeknek Nagyságod a szerzője. Akár merre nézünk, mindenütt Simonffy névvel — Nagyságod örökké maradó alkotásaival találkozunk.

Azoknak az ezreknek és ezreknek a szivéből jövő kívánságát tolmácsoljuk, a kiknek a nevében ma itt megjelentünk, a mikor azt kívánjuk, hogy Nagyságodat a jó isten mindnyájunk öröme sokáig éltesse.

Márk Endre beszéde után ismét felhangzott a lelkes eljenzés és a zajos taps. A mikor a lelkesedés lecsendesült felállott Simonffy Imre polgármester, kir. tanácsos és a meghatottságtól reszkető hangon a következő beszédet intézte a közgyűléshez:

Méltóságos Főispán Ur!

Tisztelt közgyűlés!

Méltóztassanak megengedni, hogy az előttem felmerült beszédekre nagyon röviden válaszolhassak.

Mondhatom számos év óta szolgálom a várost, szülő városomat, számos alkalommal voltam jelen a nagyteremben különféle alkalmokkor, de soha sem voltam így meghatva, mint most, a mikor tisztviselőim, jó barátaim, jó akaróim ily nagy számban összegyűlve, megtiszteltetésben akarnak részesíteni.

Soha sem vágytam fáradozásaimért jutalomra.

Szeretem hazámat, városomat s nekem mindig elég jutalom volt az, ha az, a

miért működtem, fáradtam, eredményre is vezetett.

Jutalom volt az is, hogy irántam polgártársaim mindig bizalommal viseltettek.

Tagadhatatlan az is, hogy Debreczen város 20 éves polgármesterségem alatt a modern viszonyok több irányában rohamosan fejlődött, de ezt nem egy-két ember munkájának lehet nyilvánítani, hanem ebben igen sok és nagy embernek kellett közreműködnie.

Bátran mondhatom, hogy ebben, különösen a legutóbbi 13 év alatt — gróf Dégenfeld József főispánnak főfőrése van, aki úgy itthon, mint a kormánynál Debreczen város érdekében igen sokat tett. Erdeme van ebben továbbá tisztviselő társainak és számos közig. bizottsági tagnak is.

Most pedig nagyon köszönöm az érdemem felett nekem felajánlott emlékeket a mely ösztönül és buzdításul fog szolgálni nemcsak nekem, de utódoknak is.

Fogadják érte forró köszönetem kinyilvánítását.

Az utolsó szavakat részint a meghatottságtól, részint pedig a felhangzó éljenzéstől alig lehetett hallani. A zaj lecsillapulta után Dégenfeld József gróf, főispán kezdett beszélni:

Tisztelt közgyűlés!

Jó István törvényhatósági bizottsági tag ur beszéde végén úgy gondolom, hogy említést tett arról, hogy a közgyűlés, a mai nap alkalmából Simonffy Imre kir. tanácsos polgármester ur érdemeit jegyzőkönyvileg örökítse meg. A közgyűlés általános éljenzés között elfogadja az indítványt, mire a főispán a következőleg folytatta beszédét.

Elhatározottat egyhangulag, hogy Simonffy Imre kir. tanácsos polgármester a város és a haza iránt szerzett érdemei Debreczen város jegyzőkönyvébe megörökíttessenek. Több tárgy kitűzve nem lévén, Dégenfeld József gróf főispán, a közgyűlést bezárta.

Tisztelgések.

A közgyűlés befejezése után a küldöttséget fogadtatása következett.

Első volt a depr. ev. ref. lelkészkar és presbyterium kiknek nevében Kiss Aron püspök beszélt.

Róm. kath. papság nevében Wolafer Nándor püspök beszélt.

Róm. kath. egyházi bizottság és iskolaszék nevében ismét Wolafer dr. beszélt.

Agostai ev. egyház presbyteriuma nevében Matterny Lajos.

Izraelita hitközség és izr. szentegylet nevében Krausz Vilmos főrabbi beszélt.

Majd az autonóm orthodox izr. hitközség küldöttsége tisztelgett.

Biharvármegye küldötte Bernáth István volt.

Hajdumegye tisztikara nevében Rásó Gyula alispán beszélt.

Hajdu-Szoboszló város küldöttségét Kovács Gyula polgármester képviselte.

Katona tisztikar nevében Szevich Jenő ezredes üdvözölte a polgármestert.

Állami főreáliskola tanárkara Fazekas Sándor igazgató vezetése alatt tisztelgett.

Róm. kath. gimo. tanárkara élén Cserhalmy József igazgatóval.

Kir. gazdasági tanintézet tanárkara élén Szűcs Mihály igazgatóval.

Kereskedelmi akadémia felügyelő bizottsága és tanárkara és a kereskedő társulat Zádor Lajos vezetése alatt.

Ev. ref. felsőbb leányiskola Doczy Gedeon és Kalocsa Róza igazgatókkal élén

M. A. V. debreczeni üzletvezetősége Dobiecky Sándor vezetése alatt.

Királyi pénzügyigazgatóság Szunyogh Sándor kir. tanácsos vezetése alatt.

A vereskereszt-egyletet Balogh Ferenc hittanár vezette.

Debreczeni jótékony nőegylet nevében Veresné Szathmáry Teréz diszes író mappát nyújtott át ajándékkul.

Az ipar- és kereskedelmi kamarát Szabó Kálmán elnök vezette.

Ev. ref. főiskola gazdasági bizottsága nevében Lengyel Imre üdvözölte.

Gazdasági egylet képviselőjében Riekl Antal üdvözölte.

A vicinális vasutak és helyi vasut igazgatósága Király Ferenc orsz. képviselő vezetése alatt tisztelgett és átadta a lapunkban már leirt diszes ajándékát.

A debreczeni orvos-gyógyszerész egylet dr. Popper Mór vezetése alatt tisztelgett.

Az ev. ref. tanítótestületet Dávid Mihály elnök vezette.

A róm. kath. tanítótestületet pedig Tárnányi Péter árvaházi igazgató vezette.

Az 1848—49 iki honvédek nevében mint volt bajtársukat dr. Hegedűs Pál elnök köszöntötte fel.

Jogász és tisztviselőkör Puky Gyula, a Csokonai-kör Szél Farkas, a polgári kör dr. Orbán József, az Iparos kör Serly Ede elnökök vezetése alatt tisztelgett.

Debreczeni tisztviselő egylet öns. egylete nevében Lengyel Imre beszélt.

Ev. reform. főiskola önképzőköre és a

kan a műveltség jeléül szeretnek tekinteni, míg amaz a műveletlenségének.

Szépen nevetni azonban megint csak a szép lelkek tudnak. S itt megint a nőket illeti az elsőség, az ő csengő kacagásukat.

Vannak, kik olyan édesdeden tudnak nevetni, hogy a könnyű is kigördül a szemükből. Sőt a jókedvnek ilyenén tulajagos kitörése sokszor görcsöket is okoz.

Ma — mint talán már említettem is — a farsangban kellene kikacagnunk magunkat. De a régi Karneválok bohóságaiakkal már elmúltak s be kell érünk a bálterem szelidebb örömeivel.

E meg sokaknak — különösen az apáknak — nem valami jó kedvre hangoló mulatság. Ezek után sokszor a hitelező nevet, pedig az nevet igazán, a ki utoljára nevet. Ha jó parthie kerül, akkor a mama nevet; a papa, azt hiszem, akkor is csak úgy tesz, mint a mesébéli király, kinek egyik szeme sirt, a másik nevetett.

Az ostoba ember, mint mosolyogni, úgy kacagni sem tud. A mit ő véghez visz, az már nem kacagás.

Sokszor a roppant fájdalom is kacagásra in dija az embert, de eza kacagás kínos, keserű, görcsös kacagás, s magyarázata annak phisikumában található. Az ilyen kacagással gyakran bezáródik az értelem világa s őrgöngös következik. Példa erre Arany szép költeményé-

ben Kund Abigél jegyese holtteste felett, a mint:

„Vadul a sebből a tört kiragadja,
Szeme szokatlan lángot lövel,
Kaczag és sir, fen villogtatja
S vércse visonázzal rohan el.“

Még erőteljesebb rajz „Katalin“-ban, a mint az apa megőrül:

„Föl sir az apa s föl kacag
Szeméből könnyek omlanak,
Arczán nevető fájdalom
Iszonyu torzképe vagyon;
Üvöltő ajkán a kacaj
Jajja húzódik és a jaj
Fonák, csapongó, vad szeszélytel
Hahotává tördelődzik szélvel.“

Megsiketült művészhez hasonlít ilyenkor a lélek, ki a régi buzgalommal, gyakorlottsággal játszik régi hangszerén, de nem veszi észre, hogy el van hangolva és a zene, melyet produkál, örült hangzavar.

Van tehát a fájdalomnak is kacagása; de van a gunynak is S hogy mily retentő fegyver néha a kacagás, csak az tudná megmondani, a kit kikacagtak valaha. No hiszen annak vége van örökre. Alig van mai időben valami félelmetes dolog, mint a kinevettetés. Pedig legyünk meggyőződve, legtöbbször az ostobák teszik s legtöbbször az okos embe-
reket nevetik ki. „Chacun de nous a ses petits

ridicules« mindenikönknek meg van a maga neveltséges oldala — mondja Cherbulier. A legnagyobb lángelméknek gyakran olyan megmosolyogni való gyengéik vannak.

De talán unalmassá is lezék már s ásítani fognak olvasóim, míg én itt a mosolyról és kacajról beszélek. Nem folytatom tehát. Csak arra kérem önöket, hogy miután oly sok jót hallottak a mosolyról és nevetésről, mosolyogjanak és nevéssenek mennél többet. Mosolyogjanak, nevéssenek különösen az ifjú hölgyek és fiatal emberek, míg tart a tavasz, hiszen ugyanis eljő a tél, mely majd redőkké fagyasztja arcukon a mosolynak finom vonásait.

Jakab Ödön is így énekel a feleségéhez:

„Mosolyra ajkam még ma kész
S szemed mosolygva rám ha néz;
Miként a nyári nap ha süt
Mosolyg a föld is mindenütt.“

Tél lesz mogorva, hallgatag,
Melyre ha rá is kél a nap,
Mosolyára a hólepel
Még egy virággal sem felel.“

S egyszer akkor mindnyájan így sóhaj-
tunk majd fel Tompával:

A drága kincs orezánk derűje volt
De oh! immár ebben is megfogyunk;

M. J.

nographiát valamely iskoláról, mint ez a szerény című, de dús gazdag tartalmú „Értesítő”. Büszke vagyok reá, mint magyar, mint protestáns és mint képviselő is, hogy ez a kitűnő tanári karral dicsekvő, ez a fényes múltú és virágzó jellemű főiskola az én választó körülményben van. Méltóztassék leghálásabb köszönetemet fogadni s t. tanártársaimmal is tudatni, azon megtiszteltetésért, hogy e jele monographia példányának megküldésével csekély ségmet is kitüntetni sziveskedtek. A természetes dolog, hogy — mint magam is egykor reform, főgymnáziumi tanár, mint a tudományok művelője, mint Debreczen orsz. képviselője és mint a tisztántali egyházkerület tagja, — ha szeretett főiskolánk érdekeit, bármily téren előmozdíthatom, erre egész lelkesedéssel mindenkor kész vagyok s kész leandok.

Kiváló tisztelettel adózván a t. Igazgató urnak s a t. tanár uraknak, maradok

készséges szolgálók
Thaly Kálmán m. k.

Simonffy Imre jubileuma.

(Saját tudósítónktól.)

Debreczen, okt. 12.

Debreczen város közönségének ma kedves, házi ünnepe van, s csak a közönség érzelmeinek aduuk kifejezést, midőn a fáradhatatlan tevékenységű polgármesterünknek ünnepeltetéséről, hírlapirói tisztünkhöz híven, kimerítő tárgyilagossal tudósítást közlünk.

A város képe.

Ma reggel a polgármester jubileuma alkalmával a háztulajdonosok mindenütt kitűzték a három színű lobogót. Valóságos zászlószórtó volt az egész város; alig van ház, melyre ki ne volna tűzve lobogó. A székepületen a város színeit viselő sarga-kek zászló leng alá.

A városháza főbejáratnál diszruhába öltözött hajduk állanak őrt kivont karddal, míg a kapu előtt százakra menő tömeg szorong.

Az ünnepi ruhába öltözött küldöttségi tagok alig tudnak maguknak utat törni a zárt sorokon keresztül.

Diszközgyűlés.

Daczára annak, hogy a diszközgyűlésre csak beléptijeggyel lehetett bejutni, a terem 10 órára zsúfolásig megtelt előkelő közönséggel.

A „DEBRECZEN” TÁRCZAJA.

Csendes este, csendes éjjel.

Csendes este, csendes éjjel siratlak,
A távolból sohajommal altatlak.
Bánatfelhő barangol a lelkemen,
Siratom a boldogságot kedvesem . . .
Valahol a csillagok közt kereseim.

Felhő-felhő bánatfelhő eltemet,
Meghasad a szívem is, mert szeretett.
Ez a sorsa már a szívnek, hiába:
Szerelemnek keserű köny az ára . . .
Borulj, borulj, bánatfelhő reája.

Kéry Gyula.

Egy és más a mosolyról.

A „D e b r e c z e n” eredeti tárczája.

Sanyaró Vendel mosolyra erőlteti arcát Jonette sületlen élcein — kötelesség-érzetből.

Ha kellemetlen vendégünk jön, kellemesen igyekszünk mosolyogni, házigazdai kötelességből.

Ha valaki egy szuró élcezet mond ránk, mosolylyal ütjük, békességből szeretetből, vagy gyámoltalanságból stb.

Ezek után, miket a mosolyról mondotam, nem csudákozhatunk, ha az oly kedvenc

gel. A karzatot bájos asszonyok, mosolygó fiatal leányok töltötték meg, míg a nagyterem zsúfolásig tele lett azzal a közönséggel, amely Simonffy Imre, kir. tanácsos, polgármestert félszázados közszolgálati és husz éves polgármesteri jubileuma alkalmából jött el ünnepelni.

Pontban 10 órakor a diszmagyarba öltözött tisztikar élén megjelent Dégenfeld József gróf főispán és a következő beszéd kíséretében nyitotta meg a közgyűlést:

Mélyen tisztelt közgyűlés!

Összehívtam önöket abból az alkalomból, hogy e napokban volt 20 éve annak, hogy Simonffy Imre kir. tanácsos, polgármester ur Debreczen polgármestere lett s mivel 50 éves fordulója van annak, hogy ő Nagysága közszolgálatra lépett.

Indítványozom, hogy ő Nagyságát küldöttségileg hívjuk meg a közgyűlésre. Megteszem mindjárt propositiomat is és felkérem ez okból idősb Csanak József, Váczy János, Steinfeld Antal, Horváth István és Sesztina Lajos törvényhatósági bizottsági tagokat, hogy ő Nagyságát, aki a szobájában időzik, a megjelenésre felkérni sziveskedjenek.

Az ünnepelt meghívására fölkért tagok felkeresték hivatalos helyiségében s rövid időre rá megjelent a közgyűlésen a polgármester.

Hosszan tartó lelkes eljenzés és viharos taps fogadta az ünnepeltet, a kit — alig hogy elfoglalta a helyét — a törvényhatósági bizottság nevében Jók István törv. biz. tag. a következőleg üdvözölt:

Méltóságos gr. főispán ur! Tekintetes Bizottsági Közgyűlés!

Mai összejövetelünk egyetlen, ritka becsű tárgyánál fogva, Simonffy Imre kir. tanácsos polgármestersége 20-ik évfordulója alkalmából a tisztelet, szeretet és hála ünnepévé magasztosul.

Majd a polgármester felé fordulva így folytatta beszédét:

Az új idő a maga számtalan igényeivel és követeléseivel szólította Nagyságodat szeretett városunk senki által jobban nem ösmert közügyei vezetésének, kormányzásának élére, a diszes és imponáló polgármesteri székre.

20 év telt el azóta. E 20 év alatt a város nagyon sokat fejlett, haladt, külső diszben növeledött, új intézményekkel gyarapodott, nép- és magániskolák keletkeztek vagy fejlesztettek, magas hivatali testületek nyertek elhelyezést a város nagy áldozatai árán. Sok tekintetben újja és nagyobbá lón e város.

A haladó idő minden gyorsasága s emel-

tárgy a költők előtt. A költői lélek előtt az egész természet mosolyog; az ég, a nap, a hold, a csillagok egyebet se csinálnak, kivált ha még szerelmes is az illető — csak mosolyognak!

Hat még a virágok: az ibolya, a rózsza, a gyöngyvirág stb. mind, mind mosolyognak! Az ibolyát Tompa is a tavasz első mosolyának, magát a tavaszt pedig „mosolygó hatalomnak” nevezi. Meg a gyümölcsök is mosolyognak. A népmese beszél szőlő szőlő, mosolygó alma és csengő barackokról. És Sanyaró Vendelre bizonyosana sonka is mosolyog — gunyosan.

A regényírók hősei és hősnői pedig végtelen variatoban tudnak mosolyogni, mindenféle helyzethez képest.

Jó bók volt az is, mikor egy uri ember azt mondta egy hölgyről, hogy mosolyára virágba borul a málna bokor.

Mennyit sopánkodnak, sóhajtoznak sokan, hogy siralom völgye az élet. Nem! Én tagadom, míg csak egy mosolygó arcot látok, és azt vallom, öröm tanyája. Hiszen az ember sirva jön a világra, mosolyogni csak azután tanul meg, az élet örömei, boldogsága csalják az ajakára. És mosolyog anyja ölében, mosolyog szerelmesnek karjaiban, mosolyog a családi élet tüzhelyénél; álmaiban, szenvedési között, sőt sokszor még a halában is. A mosolyok az állandóságát s e félig titokteljes

kedettebb igényei mellett is azonban diszes helyét az ország közvéleménye előtt ma is megtartotta a kulturának elsőrendű helyes alkotmányos szabadságunk, magyar nemzeti ségnek ingathatlan erős védbástyája, a felekezeti kölcsönös tiszteletnek és egyetértésnek példányozása; anyagi jóléte, gazdagsága sok áldozástételér s a tökéletesen megváltozott forgalmi viszonyok daczára is folyvást emelkedő, virágzó, szitárd és imponáló.

Nagyságos Polgármester Ur! Örömteljes hálával ismerjük el, hogy Nagyságod a város ügyei vezetésében mindenkor ama bölcsességet, nyugodt megfontolást, lángoló buzgalmat tanusította, mely a viharok biztos záloga. — Hálásan ismerjük el, hogy a város multjának dicsősége iránt büszke öntudattal, szent kegyelettel eltelve, annak hagyományos feladatait híven ápolta, épen azért a jelent a multtal egybekapcsolva nyomon kívánt előre haladni; az utat, ha a város javára üdvös volt gondozta, kezdeményezte, támogatta, valószínűsítette; a soha adó teendőkké szemben, mintha csuda itallal új ifjuságot szerzett volna, soha nem lankadó szorgalmat és tevékenységet fejtett ki. Nemcsak kormányzott, de mindenütt megjelent, a hol a város üdvé, java azt megkívánta; kicsiny és nagy dolog egyiránt érdekelve: lelke összenöve összeforrott szeretett városa érdekével, javával, előmenetelével.

A beszéd végeztével felhangzott szünni nem akaró eljenzés után, a városi tisztikar nevében Vértessy István főjegyző a polgármesterhez a következő emelkedett hangú beszédet intézte:

Nagyságos Uram!

Felfogásom és meggyőződéseim szerint kötelességünket teljesítjük akkor, a mikor Nagyságodat polgármesterségének 20. közszolgálatának 50 éves jubileuma alkalmából üdvözöljük.

Hogy hosszú tevékeny pályáján mennyit segített városunknak, hogy mily lelkesen védelmezte jogait s végül, hogy városunk fejlődését mily buzgósággal vezette előre, ezt tudjuk nemcsak mi tisztviselők, hanem tudja a város közönsége is.

Ennek az áldásos működésnek megünneplésére mi, a város közönségével karöltve hoztuk Nagyságodnak ez emék tárgyat. (A gyöngyvirág ezüst tárgyat leleplezik) és a mikor kérjük, hogy tölünk azt fogadja el, kérjük egyszersmint a Mindenható, hogy Nagyságodat, városunk öröme, diszere sokaig tartsa meg.

Vértessy István főjegyző után Márk Endre

voltát szépen írja le Tompa, midőn így énekel róla:

„A szerető s anyának ajkán
Remény, boldogság egy veled,
S a támadó naphoz hasonlitsz,
Mely fénybe vonja az eget.

Midőn ébredsz a guny, gyűlölet
És kárörömmel általa,
Vagy félig elrejtett gyilkosnak
Gyors, félelmes mozdulata.

Népet, bírót megfélemlitesz
A vérpad gyász deszkáiról,
Ha benned a megölt igazság
Föllebb hivatkozása szól.

Mosoly, ki a szív mozdulását
A fényt s homályt így rajzolod.
Mi vagy te a halottak ajkán?
S hol léssen magyarázatod?

A kacaj, mint talán már említettem is, ugyanazon forrásból fakad, mint a nevetés. Ugyanazon kedély mozgalmának erősebb kifejezése.

Ki mosolyogni tud, lehetetlen, hogy ne nevesse is egyszer-mászor. Legkönnyebben áll a gyermekeknek.

Legöbbször a kitűnő jókedv jele a nevetés. S a jó kedélyű, egészséges ember nevet s én az egészséges, hangos nevetést sohasem tartom illetlen dolognak, s még ha unaestetikus rugdalózással van is egybekötve, jobban szeretem a bágyadt, beteges mosolyt, mint so-

a közönség nevében intézett beszédet az ünnepelthez;

Nagyságos polgármester ur!

Örömmel ragadjuk meg az alkalmat, hogy lelkünkben élő forró szeretetnek nagyságod előtt kifejezést adjunk.

A mikor nagyságod most a nyáron megromgált egészségének helyreállítása végett városunkból furdőre utazott, a közönség felhasználta Nagyságodnak távollétét arra, hogy polgármesterségének 20 és közszolgálatának 50 éves évfordulója alkalmából ünnepélyt rendezzen.

A mikor Nagyságod visszatért városunkba és tudomást vett az igazi érdem megünneplésére megindult mozgalomról, igyekezett azonnal a rendezésnél mindenképen oda hatni, hogy az abba maradjon.

De a miként a magas hegy ormáról alá zuhanó forrás nem tűr meg maga előtt akadályt: éppen úgy a közönség lelkében fellángoló érzelmek nem engedtek semmi tényezőnek.

És most Nagyságod kénytelen velünk jubilálni.

Ünnepelni jöttünk, ünnepelni azokat a hervadhatatlan érdemeket, a melyeknek Nagyságod a szerzője. Akár merre nézünk, mindenütt Simonffy névvel — Nagyságod örökké maradó alkotásaival találkozunk.

Azoknak az ezreknek és ezreknek a szívből jövő kívánságát tolmácsoljuk, a kiknek a nevében ma itt megjelentünk, a mikor azt kívánjuk, hogy Nagyságodat a jó isten mindnyájunk öröme sokáig éltesse.

Márk Endre beszéde után ismét felhangzott a lelkes éljenzés és a zajos taps. A mikor a lelkesedés lecsendesült felállott Simonffy Imre polgármester, kir. tanácsos és a meghatottságtól reszkető hangon a következő beszédet intézte a közgyűléshez:

Méltóságos Főispán Ur!

Tisztelt közgyűlés!

Méltóztassanak megengedni, hogy az előttem felmerült beszédekre nagyon röviden válaszolhassak.

Mondhatom számos év óta szolgálom a várost, szülő városomat, számos alkalommal voltam jelen a nagyteremben különféle alkalmokkor, de soha sem voltam így meghatva, mint most, a mikor tisztviselőim, jó barátaim, jó akaróim ily nagy számban összegyűlve, megtiszteltetésben akarnak részesíteni.

Soha sem vágytam fáradozásaimért jutalomra.

Szeretem hazámat, városomat s nekem mindig elég jutalom volt az, ha az, a

miért működtem, fáradtam, eredményre is vezetett.

Jutalom volt az is, hogy irántam polgártársaim mindig bizalommal viselkedtek.

Tagadhatatlan az is, hogy Debreczen város 20 éves polgármesterségem alatt a modern viszonyok több irányában rohamosan fejlődött, de ezt nem egy-két ember munkájának lehet nyilvánítani, hanem ebben igen sok és nagy embernek kellett közreműködnie.

Bátran mondhatom, hogy ebben, különösen a legutóbbi 13 év alatt — gróf Dégenfeld József főispánnak főfőrése van, aki úgy itthon, mint a kormánytól Debreczen város érdekében igen sokat tett. Érdeme van ebben továbbá tisztviselő társainak és számos közíg. bizottsági tagnak is.

Most pedig nagyon köszönöm az érdemem felett nekem felajánlott emlékeket a mely ösztönül és buzdításul fog szolgálni nemcsak nekem, de utódoknak is.

Fogadják érte forró köszönetem kinyilvánítását.

Az utolsó szavakat részint a meghatottságtól, részint pedig a felhangzó éljenzéstől alig lehetett hallani. A zaj lecsillapulta után Dégenfeld József gróf, főispán kezdett beszélni:

Tisztelt közgyűlés!

Jó István törvényhatósági bizottsági tag ur beszéde végén úgy gondolom, hogy említést tett arról, hogy a közgyűlés, a mai nap alkalmából Simonffy Imre kir. tanácsos polgármester ur érdemeit jegyzőkönyvileg örökítse meg.

A közgyűlés általános éljenzés között elfogadja az indítványt, mire a főispán a következőleg folytatta beszédét.

Ethataroztatott egyhangulag, hogy Simonffy Imre kir. tanácsos polgármester a város és a haza iránt szerzett érdemei Debreczen város jegyzőkönyvébe megörökíttessenek.

Több tárgy kitűzve nem lévén, Dégenfeld József gróf főispán, a közgyűlést bezárta.

Tisztelgések.

A közgyűlés befejezése után a küldöttséget fogadtatása következett.

Első volt a depr. ev. ref. lelkészkar és presbyterium kiknek nevében Kiss Aron püspök beszélt.

Róm. kath. papság nevében Wolafka Nándor püspök beszélt.

Róm. kath. egyházi bizottság és iskolaszék nevében ismét Wolafka dr. beszélt.

Agostai ev. egyház presbyteriuma nevében Matterny Lajos.

ben Kund Abigél jegyese holtteste felett, a mint:

„Vadul a sebből a tört kiragadja,
Szeme szokatlan lángot lövel,
Kaczag és sir, fen villogtatja
S vércse visongással rohan el.”

Még erőteljesebb rajz Katalin-ban, a mint az apa megőrül:

„Föl sir az apa s föl kaczag
Szeméből könnyek omlanak,
Arczán nevető fájdalom
Arczán nevető fájdalom
Iszonyu torzképe vagyon;
Üvöltő ajkán a kaczag
Jajja huzódik és a jaj
Fonák, csapongó, vad szeszélytel
Hahotává tördelődik szélvel.”

Megsiketült művészhez hasonlít ilyenkor a lélek, ki a régi buzgalommal, gyakorlottsággal játszik régi hangszerén, de nem veszi észre, hogy el van hangolva és a zene, melyet produkál, örült hangzavar.

Van tehát a fájdalomnak is kaczagása; de van a gunynak is. S hogy mily retentő fegyver néha a kaczagás, csak az tudná megmondani, a kit kikaczagtak valaha. No hiszen annak vége van örökre. Alig van mai időben valami felelmetes dolog, mint a kinevetetés. Pedig legyünk meggyőződve, legtöbbször az ostobák teszik s legtöbbször az okos embereket nevetik ki. „Chacun de nous a ses petits

Izraelita hitközség és izr. szentegylet nevében Krausz Vilmos főrabbi beszélt.

Majd az autonóm orthodox izr. hitközség küldöttsége tisztelgett.

Biharvármegye küldötte Bernáth István volt.

Hajdumegye tisztikara nevében Rásó Gyula alispán beszélt.

Hajdu-Szoboszló város küldöttségét Kovács Gyula polgármester képviselte.

Katona tisztikar nevében Suvich Jenő ezredes üdvözölte a polgármestert.

Állami főreáliskola tanárkara Fazekas Sándor igazgató vezetése alatt tisztelgett.

Róm. kath. gimn. tanárkara élén Cserhalmy József igazgatóval.

Kir. gazdasági tanintézet tanárkara élén Szűcs Mihály igazgatóval.

Kereskedelmi akadémia felügyelő bizottsága és tanárkara és a kereskedő társulat Zádor Lajos vezetése alatt.

Ev. ref. felsőbb leányiskola Doczy Gedeon és Kalocsa Róza igazgatókkal élén

M. A. V. debreczeni üzletvezetősége Dobiecky Sándor vezetése alatt.

Királyi penzügyigazgatóság Szunyogh Sándor kir. tanácsos vezetése alatt.

A vereskereszt-egyletet Balogh Ferenc hittanár vezette.

Debreczeni jótékony nőegylet nevében Veresné Szathmáry Teréz díszes író mappát nyújtott át ajándékkul.

Az ipar- és kereskedelmi kamarát Szabó Kálmán elnök vezette.

Ev. ref. főiskola gazdasági bizottsága nevében Lengyel Imre üdvözölte.

Gazdasági egylet képviselőjében Riékl Antal üdvözölte.

A vicinális vasutak és helyi vasut igazgatósága Király Ferenc orsz. képviselő vezetése alatt tisztelgett és átadta a lapunkban már leirt díszes ajándékát.

A debreczeni orvos-gyógyszerész egylet dr. Popper Mór vezetése alatt tisztelgett.

Az ev. ref. tanítótestületet Dávid Mihály elnök vezette.

A róm. kath. tanítótestületet pedig Tárkányi Péter árvaházi igazgató vezette.

Az 1848—49 iki honvédek nevében mint volt bajtársukat dr. Hegedűs Pál elnök köszöntötte fel.

Jogász és tisztviselőkör Puky Gyula, a Csokonai-kör Szél Farkas, a polgári kör dr. Orbán József, az Iparos kör Serly Ede elnökök vezetése alatt tisztelgett.

Debreczeni tisztviselő egylet öns. egylete nevében Lengyel Imre beszélt.

Ev. reform. főiskola önképzőköre és a

ridicules» mindenikönek meg van a maga neveltséges oldala — mondja Cherbulier. A legnagyobb lángelméknak gyakran olyan megmosolyogni való gyengéik vannak.

De talán unalmassá is lezék már s ásítani fognak olvasóim, míg én itt a mosolyról és kaczajról beszélek. Nem folytatom tehát. Csak arra kérem önöket, hogy miután oly sok jót hallottak a mosolyról és nevetésről, mosolyogjanak és nevéssenek mennél többet. Mosolyogjanak, nevéssenek különösen az ifjú hölgyek és fiatal emberek, míg tart a tavasz, hiszen ugyanis eljő a tél, mely majd redökké fagyasztja arczukon a mosolynak finom vonásait.

Jakab Ödön is így énekel a feleségéhez:

„Mosolyra ajkam még ma kész
S szemed mosolygva rám ha néz
Miként a nyári nap ha süt
Mosolyg a földis mindenütt.

Tél lesz mogorva, hallgatag,
Melyre ha rá is kél a nap,
Mosolyára a hólepel
Még egy virággal sem felel.”

S egyszer akkor mindnyájan így sóhaj-tunk majd fel Tompával:

A drága kincs orcánk derűje volt
De oh! immárebben is megfogyunk;

M. J.

joghallgatók segélyező-egylete nevében *Kovács* Kálmán segélyegyleti elnök beszélt.

A kölcsönös segélyező-egyl. nevében *Zádor* Lajos.

A közraktár képviselőjében *Berger* Henrik. Az iparos ifjak önk. egylete nevében *Tóth* Kálmán beszélt.

Az önkéntes tűzoltó egylet *Szikssay* Gyula.

A debreczeni szintársulatot *Riszay* Dezső vezette.

Nyírvíz szabályozó társaság szónoka *Szögyényi* János volt.

A debreczeni hírlaplók nevében *Koncz* Ákos beszélt. Tisztelegtek még a városi nyomda-zsmélyzet. A kerületi betegsegélyző pénztár, Zion betegsegélyző egylet és legvégül az ünnepélyt rendező bizottság.

Az ev. ref. főiskolai tanárkarok nevében *Sass* Béla, a főiskola ez időszerű rektora üdvözölte a polgármestert. Beszéde, mely kimagasló pontját képezte az ünnepélynek, a következő:

Nagyságos kir. tanácsos és polgármester ur!

E napon, midőn Debreczen városának társadalma osztály, párt és felekezeti különbség nélkül egyesült a Nagyságod személye iránti osztatlan tisztelet és ragaszkodás, a Nagyságod köztevékenysége iránti elismerés érzelmeiben; midőn városunk polgársága teljes spontaneitással siet a Simonffy név ünneplésére, siet, mert kifejezést akar adni városunk amaz újabbkori hatalmas fejlődése fölött érzett örömeinek, a mely ettől a névtől elválaszthatatlan — mondom ezen a napon nem lehetett némán maradni városunk legnagyobb kultur-intézményének, a mi református főiskolánknak sem, a mely Nagyságodban épen lankadatlan buzgalom helyi gondnokát szerencsés tiszteletelni. Főiskolánk tanárkara tehát testületileg óhajtott tisztelegni Nagyságod előtt. — Óhajtott, mert noha tudja, hogy Nagyságod a híven és önzetlenül teljesített kötelességeknek nyugodt, tiszta öntudatában hordozza is legszébb jutalmát; noha tudja, hogy az elismerés csak halavány árnyéka lehet az igaz érdemnek, mégis indíttatva érezte magát, hogy ezen a napon öszinte szeretetének, nagyra-becsülésének és elismerésének köteles adóját Nagyságod elébe letegye s egyszersmind hangozzon egy édes reménynek is, amelyet a Nagyságod személyéhez, még sokra hivatott közlístviselői pályájához fűz. A Debreczen városát átható és éltető ama szellemnek, a mely ezt a nemes várost főiskolánk főtartásáért és fejlődéséért, századok folyamán annyi dicő áldozat hozatalára készítette, a mely ennek a városnak mulandó, veszendő földi javait annyi odaadással és lelkesedéssel rakta a nemzeti közművelődés oltárára, hogy a szellemi és lelki világ romolhatatlan kincseiért cserélje be — ennek a szellemnek leghivebb letéteményesét és megszemélyesítőjét mi Nagyságodban látjuk. A Nagyságod széles látköre, főiskolánk iránti meleg rokonszenve, állásának, teki tényének, személyiségének sulya *nyújt reményt, sőt biztosítékot* nekünk a felől, hogy ez a nemes város a maga fényes, kulturális multjának hagyományaihoz a jövőben is hív marad; hogy *megtérvén az idők intő jeleit, szeretettel fogja ápolni, dajkálni tovább is a debreczeni protestáns egyetem eszméjét, sőt annak megvalósításában egyházunk társadalmának újabb, saját nagyságához méltó adományokkal fog támogatására sietni* És minthogy ekként a mi ünneplésünkbe az öszinte tisztelet, ragaszkodás és elismerés mellé a reménység hangja is be-vegyül: egygyel több okunk van ama szívből fakadó, öszinte óhajunkra, hogy a gondviselés Nagyságodat, áldásos köztevékenysége színterén, ennek a városnak s a mi főiskolánknak javára, diszere, büszkeségére még nagyon sokáig tartsa meg!

Éji hangok.

Nem is tudnám megmondani, hogy hogyan történt a dolog, de esszembe jutott egy mondásod szép asszony.

Nagyon fel voltál bevélve az alatt a souper csárdás alatt, valjuk meg az igazat, de talán többet is ittál a vacsoránál, mint kellett volna.

Azt mondtad, hogy nem vagy boldog s hogy így, meg úgy, értek belőle én. Azután olyan formát kérdezél, hogy hiszek-e én a földöntúli életben. Te úgy mutattad, mintha nem kételkednél a másvilágban. — Arra gondoltál, hogy ott majd találkozunk s boldogok lehetünk.

Először nagyon naivnak tűnt fel nekem ez a kérdés.

Nem tudom, mit feleltem rá, de attól a percztől kezdve nagyon sokat foglalkoztam a másvilág problémájának megfejtésével.

S a mi megkísérletem megfejtését adni a problémának, egy kis híján magam is majd oda jutottam a másvilágra.

Látod szép, csalfa asszony, majd itt hagy-
talak, még majd el sem bucsuzhattam tőled, mint tisztelegős ember a kapufélfától.

Hanem kifogtam a betegségen s észre tértem rövid időn. Az is igaz, hogy mire idáig jutottam, a fejem bubján jócskán megrikult a hajam, az arcomon, különösen ott a szemem körül barázdákat szántott az idő. Cíyan lett a kinézésem, mint egy vén kardalósé, aki mindig éhes. A szemem elgyengült, idegeimet megrocsolták az átdorbézolt éjszakák, a tivornya, az álmatlanság. A mellem olyan mint a lyukas szél-fujtató.

Hanem te szép asszony, úgy látszik, nem sokat törődél mindezzel. Ugy gondolkodtál, hogy még is csak szép az élet, itt a földön és ha az ember olyan gond nélkül eléldégethet rajta mint te is.

Mulatsz mással, mint a hogy én velem mulattal, ha egyik udvarlód megunod, másikat keritesz magadnak.

Hát ilyen vagy te szép asszony. Csak az a baj, hogy míg rajöttem erre a felfedezésre, úgy megviseltem ezt az én ostoba szívemet mint te tavalyi báli keztyűidet.

Hát eddig van szép asszony! Csak mulass tovább. Hanem engem hagyj ki a játékból. Én úgy is közelebb vagyok az utolsó felvonáshoz, mint nem.

És nem sokára eljutok arra a helyre, mire olyan kívánsi voltam. Engem aligha nem be is eresztenek oda, hanem a mit én velem tetél, azért nem fognak téged utánam bocsájtani, kidd el szép, bünös asszony.

Sirlus.

Színház.

A méltóságos csizmadia.

Rónaszék Gusztáv, vidéki színész nevével a vidéki lapok irodalmi rovatában sokszor találkoztunk már. Mondják róla a tisztelői, hogy jól forgatja a peánát, a mellett hogy jó komikus is.

Itt, Debreczenben talán még sokan vissza tudnak emlékezni reá, ha egy kicsit megérőltetik az emlékező tehetségüket, hogy két év előtt *Leszkay* András társulatánál játszott mint művezető, majd mint komikus vezette a színház ügyeit.

Mikor *Leszkay* itt hagyta Debreczent, magával vitte *Rónaszék* Aradra.

»A méltóságos csizmadia« szerzője ott is írta ezt a bohózatnak nevezett valamit, melyet a budapesti kevés igényű publikumnak szánt, hanem az nem vette be.

A budapesti kudarc után elvitte a darabot Nagyváradra, hol az ő nyári állomásuk van.

Nem tudjuk, hogy míg a darab Budától Nagyváradig vándorolt, nem ltt-e utközben egy kissé megfésülve?

Annyi azonban bizonyos, hogy a nagyváradi bódé publikuma bevette.

Hogy mit vétettünk Tiszaynak, hogy most nekünk adja be ezt az émelegős valamit, nem sejtjük.

Bevettük...

A darab egyszerű meseje dióhéjban foglalta a következő: egy csizmadia legény, ki folyton a sámfa, dikics, lábszji, kordován, fe-

jelés, féltalp, kaptafa stb. műhelybeli műszavakat használja, szerelmes a majsztram leányába. Némi akadály az, hogy vándorolni kellene menni a legénynek, meg hogy nincs műhelye.

A vastag, műhely szagu humor kísért jelenetről-jelenetre a darabban.

A csizmadia legényt leitatják s egy pár órán keresztül, melyből — hála az egeknek — csak egy fel óra jut a darabra — méltóságos urazzák a csizmadia legényt, ki a harmadik felvonásban kipotytyan a grófságból s visszaül a csirizes táll mellé, elvévén a majsztram leányát feleségül.

A ki ért a csizmagyártás tisztességes mesterségéhez, azt talán megnevetteti ez a darab, a ki pedig nem ért hozzá; az nevet, ha csupa boszuságból is.

A darab alakjait, meséjének főbb vonásait »A csizmadia mint kísértet« című veterán népsziműből ismerjük, az pedig olyan régiség, hogy kár volt belőle újítóságot csinálni.

Ennyit a darabról.

Az előadás a jobbak közé tartozott. A karzatról leviharzó taps és kacaj szinte felvillanyozta a szereplőket, kik mindenképpen ráakartak szolgálhatni a karzat jóindulatára.

Tiszay Dezsőnek azonban megbocsátunk azért, mert úgy látszik megfogadta multkori tanácsunkat s népekedásban hozta színre ezt az ujdonságot, melytől magkímélte a mi finom izlésű bérlő közönségünket.

A karzat azonban mulatott, tapsolt és tombolt, hiszen magát látta a színpadon.

Végül csak annyit jegyzünk meg, hogy Debreczenben nem mindenki csizmadia?...

Uj nemzeti színház. Mint Budapestről jelentik a belügyminiszteriumban komolyan foglalkoznak azzal a tervvel, hogy új épületet emeljen a nemzeti színháznak, a mely már szűknek érzi helyét a régi házban. Egyelőre tanulmányozzák — ugymond a köznyomatos — a mostani nemzeti színház telkének és épületeinek vagyoni jogi viszonyait.

Allandó színház Nagyváradon. Nagyvárad városa tanácsához, mint olvassuk, megérkezett a belügyminiszter leirata, melyben a felszabad óra vajudó allandó színház felépítéséhez az engedélyt megadja. A színház építését már a tavasszal megkezdik és 1897-ben meg is nyitják.

* **A jövő hét műsora.** Hétfőn: Tóten. Bokor József sziműve. Keddén: A kis alamuszi. Bokor operettje. Szerdán: Serafin. Sardon sziműve. Csütörtökön: Három pár cipő. Berg életképe. Pénteken: Ármány és szerelem. Schiller drámája (premier.) Szombaton: Gyermekablónó. Grauga énekes sziműve. Vasárnap: Ugyanez.

Ujdonságok.

* **Istenitiszteletek.** A helybeli templomokban vasárnap a következő sorrendben tartják meg az istenitiszteleteket. A református templomokban: a nagytemplomban *Feren-czy* Imre, a kistemplomban *K. Tóth* Kálmán, a Kossuth utcai templomban *Nagy Gyula* és az ispotály templomban *Dicsőfi József*. A rómkath. templomban reggel hét órakor *Pálffy* Béla mond misét, kilencz órakor pedig *Wolafka* Nándor püspök, míg a szent beszédet utána *Pálffy* Béla tartja meg. — Félitizentektől *Molnár* Kálmán mondja a misét Délután 3 órakor *Pálffy* Béla tart litániát a keresztény tanítást pedig *Molnár* Kálmán tartja, míg a rózsafüzér társaság ájtatosságánál dr. *Wolafka* Nándor v. püspök lesz jelen. Az ágost. hitv. ev. templomban d. e. 10 órakor *Mohr* Béla segédlelkész tart istenitiszteletet, melynek végeztével offeroriumot tartanak az egyházmegyei nyugdíjintézet javára.

* **Iskolalátogatók.** Mint minden évben, úgy az idén is megválasztotta a helybeli ev. ref. egyház presbyteriuma a Kossuth-utcai leányiskolához az 1895-96. tanévre az egyes osztályok iskolalátogatóit, a kik az illető osztályt többször meglátogatják a tanévben, hogy azután annak egészségi állapotáról és tanulmányi előmeneteléről a megbízó presbyteriumot értesíthessék. Az újonnan megválasztott iskola-

látogatók a következők: az első és második elemi osztály számára Szikszai Szabó József, a 3-ik és 4-ik osztályhoz Szina Gyula. A felsőbb leányiskolánál az I. osztályhoz Hajdu Gyula tanácsnok, a II. osztályhoz Eöry Sámuel, a 3-hoz Némethy Lajos, a 4-ik osztályhoz Tóth Sámuel, az 5-ik és 6-ik osztályhoz pedig gr. Degefeld József főispán. Az iskolalátogatókat most értesítették hivatalosan megválasztásukról.

*** Presbyteri közgyűlés.** Az ev. ref. presbyterium tagjai tegnap d. u. nagyszámú jelenetek meg a konzistoriális ház nagytanácsstermében a kibocsátott meghívók által jelzett közgyűlésre. Elnökök: egyházi részről Kiss Áron püspök, világi részről dr. Kola János ügyvéd, orsz. képviselő. A közgyűlés első tárgyalásán Simonffy Imre kir. tan. polgármester, egyházi főgondnok 20 éves polgármesteri jubileumának presbyteriumnak milyenképen való képviseltesének kérdése volt. Egyhangúlag határozta meg, hogy a presbyterium a jubileumon teljes számmal jelenik Kiss Áron püspök vezetésével. Azután a múlt hó folyamán megjelent S. Mitrovics Gyula győzelmével végződött debreczeni lelkészválasztás ellen Dávidházy János espereshez beadott fellebbezés ügye került szünetre. Olvasatott az esperesnek a fellebbezéshez mellékelte, a presbyteriumhoz intézett irata, — mire Kovács József ügyvéd, az egyház ügyésze indítványára határozott, hogy a fellebbezés az espereshez következő véleményrel terjesztessék vissza: — A fellebbezés adassék vizsgálja a fellebbezőknek, mert lelkészválasztás ellen csakis indokolt panasz emelhető, de fellebbezés nem; ezen fellebbezés pedig indokolt panasznak nem tekinthető, mert nincs benne oly indokolt ok, mely figyelembe vehető volna.

*** Ki lesz a kórházi segédorvos?** A kórházban megüresedett segédorvosi állásra gróf Dégenfeld József főispán dr. Szócs Mózés nagyszabonyi katonai segédorvos helyettesét nevezte ki. Szócs Mózés állásáról ismeretlen okból lemondott s most a főispán ez állás betöltésére új pályázatot irt ki, november hó 15-iki lejáratával. A pályázók kérvényeiket a hivatalos órákban Dr. Mező Zoltán főispáni titkárnál nyújthatják be.

*** Háromemeletes épület Debreczenben.** Nem igen van még a város sem bel, sem külterületén három emeletes ház, ha csak a gőzmalom, a színház, vagy valami gyárféle épületet nem számítunk. Most sem olyan lakásra predestinált épületről lesz szó, csak arról a három emeletes mászó toronyról, melyet a csapó-utczán levő tűzoltó laktanya udvarán emeltek. A magas faalkotmányt azonban nemcsak gyakorlatosságra fogják használni. Az első emeletén ugyanis a ma megérkezett rezervóirt helyezik el, a melybe az új kútból gázmotor segítségével állandóan lehet vizet szivattyuzni, hogy azt tűz alkalmával oltásra felhasználhassák. Most, hogy már lassanként teljesen rendbe jönnek, a parancsnokság tegnap esti ülésében elhatározta, hogy még e hó folyamán megártja a házszentelési ünnepélyt is.

*** Alapítvány a gályarabok oszlopára.** Egy újabb lelkes adományról van alkalmunk megemlékezni. A kollegium kertben Hegyi Mihályné urnó áldozatkészségéből a hirtől gályarabságot szenvedett protestáns lelkészek emlékeztetere állított emlékoszlop közelebb történt avatási ünnepélyén ugyanis egy lelkes debreczeni polgár pár: Horváth János építőmester és neje szül. Nagy Julianna asszony, mélyen meghatva halgatták Balogh Ferencz hittanár szónoklatát az ártatlanul gályákra hurczoltak szenvedéseiről, majd az új oszlop történetéről s felbuzdulva azon, elhatározták, hogy ők meg az oszlop gondozására, jókarban tartására tesznek alapot. Ma terjesztették be az alapító levelet a polgármesterhez, mellékeltek a levélhez 500 koronát, azon megjegyzéssel, hogy ezen összeg tökéletesen s annak kamataiból a kollegiumi kert gályarab-oszlop gondoztassék. A polgármester meleg szavakkal köszönte meg a város nevében a kegyes adományt.

*** Zichermann Hermann** cseléd-közvetítő intézet és laptulajdonos felelős szer-

kesztésében megjelenő „Debreczen Nagyvárosi Értesítő” egy meglehetősen eseten hirt közöl Mitrovicsról: „hogy itt járt leendő (?) otthonában s meglátogatott néhány pártbívit, — de szerb képe ezeknek se tetszett, s e miatt lemondani készült. Így tehát évekig maradhat üres az egyik debreczeni lelkész állomás. Mitrovics fiát hozta ide gazdásznak s néhány férfiut kik jó barátai, az udvariasság törvénye szerint, melyet Z. ur lapja úgy látszik nem ismer, tekintet nélkül arra, pártbívit volt-e vagy nem, meglátogatott. Szerb képe mindenestre van oly jó magyaros, mint a Z. uré, ki felelni látszik, hogy a debreczeni egyház lelkész-nem cselédek, kiket ő van hivatva szerződtetni. Különben legyen nyugodt, vagy nyugtalan — Mitrovics nem lép vissza.

Foulard-selymet 60 krtól 3 frt 115 krig méterenkint — japáni, chinai, stb. legújabb mintázzal és színekben, ú. m. fekete fehér és színes Henneberg selymet 35 krtól, 14 frt 65 krtól méterenkint sima, csikos, koczkázott, mintázzalak damasztot s. a. t. (mint egy 240 különböző minőségben és 2000 szín és mintázzal s. a. t. postabér és vámmentesen a hához szállítva és mintakát küld postafordulattal): Henneberg G. (cs. k. udvarszállító) selyemgyára Zürichben. Svájcba czimzett levelekre 10 kros, és levelező lapokra 5 kros bélyeg ragasztandó. Magyar nyelven irt megrendelések pontosan elintéztetnek. 279 (2.)

Harcz a csendőrök és cigányok között.

A „Debreczen” eredeti tudósítása.

Debreczen, október 12.

Véres összetűzés volt — mint bennünket értesitenek, a város határában a csendőrök és egy vándor cigány karaván között. Az esetről vettük a következőket:

A nyiregyházi csendőrségnél panaszt emelt Pásztor Mihály gazdálkodó, hogy istállójából ma virradóra hét lovat valami ismeretlen egyén elhajtottak.

A rendőrségnek egy idejűleg tudomására jutott, hogy a nevezett napon a város határában egy cigány karaván ütötte fel tanyáját. A vakmerő lopást egyenesen a cigányokkal hozták kapcsolatba. Rögtön egy csapat rendőr ment a cigányokért azzal a megbízással, hogy azokat a városházára hozzák be.

A rendőrök azonban a farao népének hűlt helyét találták Csupan egy két elhamvadt tűzrakás s néhány darab hátrahagyott tepett rongy jelezte a helyet, a hol a cigányok tanyáztak. Jelenést tetek az eredményről a felsőbb hatóságnak, a mely ezekután már biztosra vette, hogy a cigányok lopták el a lovakat.

Röviden megfogalmazott átiratában kérétek fel a csendőrséget, hogy a tolvaj karavánt kerítse kézre.

A csendőrségtől az átirat vétele után azonnal négy ember kapott lóra és vágatott a cigányok után, a kik a rendőrség jelentése szerint valószínűleg Debreczen felé vették az utjokat.

A gyors utánjárásnak természetesen meglett az eredménye. A csendőrök közel Fehértóhoz utóérték a cigányokat. A csendőrök a veszedelmes népet megakarták kötni, hogy így ártalmatlanná téve kísérjék be a legközelebb eső községhez. Már kettőt meg is kötöztek, mikor két cigány neki rohant az egyik csendőrnek s azt a földre teperte, kicsavarta kezéből a fegyvert s bizonyára ki is végzi, ha a többi csendőr észre nem veszi és segítségére nem siet társának.

A csendőröket ekkor meglámadták a többi foglyok is, a kikhez még néhány megkötözött cigány is csatlakozott.

A rövid, de küzdelemes harcok végre is a csendőrök vetettek véget, megkötözve az erőszakoskodókat.

Meglánczolva erős fedezet alatt kísérték azután őket vissza Nyiregyházára.

Táviratok.

Szarvas Gábor halála.

Budapest, okt. 12. A »Debreczen« eredeti távirata. Szarvas Gábor kir. tan. a M. T. Akadémia tagja, a »Magyar Nyelvőr« megalapítója és hosszú időközön át volt vezetője, a magyar nyelv szókincseinek lelkes kutatója Budapesten elhunyt.

Plósz államtitkár megválasztása.

Budapest, okt. 12. A »Debreczen« eredeti távirata. Ma ment végbe Baján a képviselőválasztás. Képviselőnek Plósz Sándor államtitkárt választották meg.

Konstantinápoly megszállása.

Budapest, okt. 12. (A »Debreczen« eredeti távirata.) Mint a „Neue Freil Presse” jelenti Konstantinápoly megszállásáról szóló hírt az angol és orosz részről megczáfolják. Aczáfolat rendkívüli jó hatással van a tőzsdére.

Promotio sub auspiciis regis.

Budapest, okt. 12. A »Debreczen« eredeti távirata. Ma ment végbe az első doktorrá avatás »sub auspiciis regis« Az ünnepélyt rendkívüli fontosságra való tekintetből a M. T. Akadémia dísztermében tartották meg s bár csak belépő jeggyel lehetett megjelenni, óriási díszes közönség volt jelen. Ott volt Jókay Mór és Hegedüs Sándor is, az egyik felavatandó atyja családostul. Ő felsége a király nevében a díszmagyarban megjelent Wlassits Gynla közoktatási miniszter intézett beszédet Hegedüs Loránd államtudományi, Szládits Károly jogtudományi és Papp Ferencz bölcsészeti doktorjelöltekhez és felhuzta ujjokra az Ő Felsége monogramjával ellátott értékes doktori gyűrűt. A jelöltek köszönetét Papp Ferencz tolmácsolta. A közönség megjelente az új doktorokat.

Szeretem?

— Leány-töprengések. —

No de ha ezt a mamuska megtudná, hogy az ő kis leánya már öt órákor fölkel és künn kószál az erdőben! Istenkém, de megszidna! De ezt már úgy sem kerülöm ki, mert már ugyan szép a cipőm és a ruhám a harmatos fűtől!

Nem is képzeltem, hogy ily nagyszerű levegő van itt reggel! Igazán kellemes dolog ilyenkor sétálni, persze ha az ember nem lusa felkelni. Már pedig én az vagyok, a mamuska legalább azt mondja. S igazán is van, mert bizony még a lehető legedesebb álmokban gyönyörködöm, ha az a bolondos Jani oly nagy gondot nem okozott volna nekem.

No tessék, egyszerre csak elém áll és azt kérdezi tőlem, hogy szeretem-e? A bohó! No persze, hogy szeretem. De hogy is tud ilyent kérdezni? Ő egészen jó fiú, nem tudok róla semmi rosszat sem s azt hiszem, mások sem; velem szemben nagyon barátságos, hát miért ne szeretném?

Na nézze meg az ember, még egy komoly ügyvéd ur is tud ilyen bohó kérdést föladni!

Jaj ez a csuf béka úgy megijesztett, hogy csaknem elsíktattam magam! Pedig kérem nem vagyok ám én oly kis leány, hogy folytonosan sikongassak! Ezt meghagynom a Róza tántnak!

De talán mégis én vagyok a bohó és Jani az okos? No persze, hogy úgy van! Én szegény kis ostoba leány, mit tudom én, mit is akart ő avval mondani? Hogy szeretem-e? Hát ha ez a szeretés másféle, mint ahogy szeretem a Matyit, meg a Károlyt, meg a többit? Jaj nekem akkor! Mit mondjak én neki? Szeretem-e? Én igazán nem tudom!

Ó nagyon jó fiú, nem bánat soha senkit, még a légynek sem árt. Nem olyan, mint a többi, nincse-

nek szenvedélyei és nincsenek pajtásai. Nemesen is tud gondolkozni s már oly nagy dolgokkal foglalkozik hogy meglett férfunak tartják. Csak olyan nagyon komoly ne volna! Aztán azt is mondják, hogy fényes jövője van, nagy ur lesz belőle okvetlenül. Gyengéd-modoru egészen és goromba nem tudna lenni még az ellenségével szemben sem. Aztán nekem mesélte egyszer, hogy micsoda ideái vannak, mily nagy és nemes tervei, amelyekért még életét is kockáztatni meri tenni! Igazi modern hős az én Jani lovagom. Csak legalább olyan bajusza volna már, mint annak a hunczut Józsinak, a sógoromnak!

De igazán nem tudom szeretem-e? Azt tudom megérdelem, hogy becsüljem és tiszteljem, de hogy szeressem, hogy életemet neki adjam... Istenem milyen életem is volna nekem ő mellette? Azt tudom, hogy csaknem örülésig szeret s így gyöngéd és lehetőleg figyelmes lesz irántam. Igazán a tenyerén fog hordozni, én leszek az ő királynője! Én leszek az ő bátorítója, lelkesítője. Hahaha! Igazi tündér le szek, aminők a régi mesés könyvekben voltak! Én adom neki a bátorságot, hatalmat és erőt s végül — a j u t a l m a t! Igazán nagyszerű szerep, de hátha csak az én élénk képzelődésem látja ilyennek? De nem, nekem nem lesz semmi kellemetlen, kivéve, ha — — — m á s t f o g o k s z e r e t n i. Jaj nekem akkor! A világ legszerencsétlenebb lénye leszek, egy engem szerető férj oldalán mást fogok szeretni!

De hátha őt szeretem? Akkor — akkor leszámoltunk a világgal. Mi már akkor nem vagyunk a földön, nem bánthatnak a gonosz emberek! Én ő benne élek s ő én bennem, ő az én boldogságom s én az övé.

És szeretem? Nem tudok felelni! Én még nem sokat gondolkoztam erről. Ugy szeretném megkérdezni a m a m u s k á t, ha merném! Mert a mama a legokosabb asszony, ő bizonyára fogja tudni hogy szeretem-e? De jó, hogy eszembe jutott a mamuska. Most már megyek haza, mert majd keresni fog! Nem lát senki, szaladok inkább, de még egy perczig maradok.

Ő nem olyan, mint a többi, ő jobb nemesebb és okosabb; és ami a legfőbb, engem i g a z á n szeret. Azt hiszem, nem lesz okom megbánni, ha igent mondom. És ugyanis szeretem, mintha testvérem volna, nem f é l e k t ő l e, mint más idegen emberektől és ha baj érné: bizony jobban tudnám sajnálni, mint bárki mást s az ő örömeinek legjobban örülnék.

Jaj csaknem sírok; oly komoly lettem. Igazán, mintha beteg volnék; megyek haza, sietek. A szívem nagyon hangosan ver — talán ez azt jelenti, hogy... Janikám én — s z e r e t l e k!

K. Mariika.

Kapitány előtt.

Két csavargót kísér be az I. ker. rendőrkapitánysághoz a rendőr s nem valami gyöngéden tessékeli be őket a kapitányhoz.

— Ancz, czváj — befele!

— No, no, csak ne olyan grombán tisztelt ur! — jegyzi meg az egyik alak. Tanuljon már egy kis finomságot.

— Sipirez — előre!

— Csak lassan — figyelmeztette a heveskedő rendőrt az előbbi. Majd Jencsik Pál kollega megy előre, ő meg nem ismerős a kapitány ural — szolt és a másik csavargóra mutatott Maximus János a rendőrségi börtönök állandó lakója.

Beléptek...

— Már megint itt van, Maximus?

— Nem tehetek róla, kapitány ur. A kollégámnak, Jencsik komának akadt valami baja a rendőr ural, aztán engem is bekísért.

— Gyanus magaviseletet tanúsítottak kérem, tekintetes kapitány ur — jelentette a rendőr, haptakba állva. Nem volt igazolványuk.

— Micsoda? Gyanus magaviselet? — pattan fel Maximus ur, a csavargó! Kérem kapitány ur, hát gyanus magaviselet az, ha a vásárterem két jó barát, már mint én és Jencsik kollega beszélgetünk?

— Marakodtak kérem — vág közbe a rendőr.

— Hát marakodás az kérem, ha az ember egy kicsit politizál? Ugy történt, könyör-

göm, hogy Wolafkáról beszélgettünk s én bátor voltam megjegyezni, hogy nem is olyan rossz a foglalkozása a méltóságos urnak.

— Ne beszéljen olyan sokat! Napos, vigye be őket. Két napig le lesznek csukva, érti?

— Igenis, kapitány ur!

— De röviden bánnak el a szegény emberrel, kapitány ur! No de én már nem csodálkozom rajta, hozzá vagyok szokva az ilyesmihöz.

— Ancz, czváj — előre! — szolt a rendőr.

— Menjünk Jencsik kolléga.

És kivonult a menet a szobából.

A szerkesztő postája.

Varga Dezső Miskolc. A kérdézet P. A. Budapesten tartózkodik. Címe: Irók, hírlapírók köre Budapest.

Dr. R. G. H e l y b e n. A G jegy alatt megjelent legutóbbi két vezércikket jeles tollu munkatársunk dr. G u l y á s István írta.

Kívánsói. Ön azt kérdezi, hogy jó e most a D. R. U. ? Mi azt tartjuk, hogy e kérdésre véleményvt adni leginkább az olvasó közönség van hivatva.

Nyilttér. *)

Dr. Engel Ignácz

orvos, szülész, sebész-tudor és nőgyógyász

Biharvármegye tb. főorvosa

lakik: Miklós-utca 1909. sz. saját házában.

Rendel: d. e. 8-10, d. u. 2-4-ig.

Dr. Weisz Károly

a drezdai nőgyógyászati

klinika v. segédorvosa

szülész és nő-gyógyász.

Rendel: d. e. 8-10.
d. u. 3-5.

Lakik: Piacz-utca 1828. sz. a főpostával szemben.

Nagy szőnyeg-raktár

Kossuth-utca

KARDOS LÁSZLÓ

üzletében.

Ujjonnan berendezve, szép tágas, világos teremben választ-hatók a legjobb és legszebb futó darabos és szalon szőnyegek, butortakarók, ágy- és asztalterítők, utazó pokróczok, flaneltakarók, amerikai bőrvásznak, valódi angol Lynoleum és viasz-parquet.

1354/1895. v. k. szám.

Árverési hirdetmény.

A debreczeni kir. járásbírósnak 20893/1895. P. számú végzése folytán közhírré tételik, miszerint Első magyar áll. biztosító-társaság részére Fodor József debreczeni lakostól 68 frt 61 kr tőke, ennek 1895. évi július hó 27. napjától számítandó 6% kamatai és eddig összesen 18 frt 20 kr perköltség erejéig 1895 évi szept. 21-én bíróság lefoglalt és 870 frtra becsült butorokból álló ingóságok 1895. évi okt. hó 22-én d. u. 3 órakor kezdetét veendő és Csapó-utca 304. sz. a. megtartandó nyilvános birói árverésen a legtöbbet ígérőnek azonnali készpénz fizetés mellett, szükség esetén becsáron alól is el fognak adatni.

Debreczen, 1895. évi szept. hó 27.

Sugár Gyula
birói kiküldött.

„THE GRESHAM“

ÉLETBIZTOSÍTÓ-TÁRSASÁG
LONDONBAN.

Magyarországi fiók:

Budapest, Ferencz József-tér 5, 6.

a társaság házában.

Ausztriai fiók:

Bécs, Gizella-tér 1. szám

a társaság házában.

A társaság cselekvő vagyona 1895. decz. 31-én = korona 131,435,657.

A társasághoz, fennállása óta, kor. 1,936,242,647 biztosítási tőkérel szóló ajánlatok lettek benyújtva.

Liberális feltételek!

Olcsó díjfeltételek!

Elévülhetlen és megtámadhatlan kötvények!

Különös előnyt nyújtanak a kölcsönkötvények, a melyek — biztosíték alappját képezvén — az öngyilkosság vagy párbaj általi halálest már a biztosítás kezdetétől fogva fedezik.

Prospektusok és díjtáblázatok, melyek alapján a társaság kötvényeit kiállítja az osztrák-magyar monarchia minden városában levő ügynök urak, valamint a magyar és osztrák fiókoknál díjmentesen kaphatók.

Főügynökség Debreczenben; Kossuth-utca 2156. Simonffy-ház. DARVAS J.

Szives tudomásul!

Tudomására hozom a t. cz. fényképész és amateur uraknak, hogy az

első bécsi szárazlemez gyár

képviselőt Debreczen és vidékére elvállaltam.

Szállítok eredeti gyári árak mellett:

6/9 9/12 12/16^{1/2} 13/18
—80. 1.— 1.60.— 2.— stb. tuczatját.

Továbbá folyadékot is tartok, u. m.: Előhívó, színező és fixrozó fűrdőt pozitív és negatívok részére, ugyszintén Albmin és Celloidin papírt.

Elvállalok minden e szakmába vágó munkálatokat: retouchirozást, nagyításokat stb a legjutányosabb árak mellett.

A t. műkedvelők ré-zére setét kamarám rendelkezésére áll.

Vidéki megrendelések csakis utánvét mellett.

Aparátusok gyári árak mellett.

Tisztelettel

Krämer Gyula

Debreczen, Várad-utca 2088.

Zongorák és pianinók.

Zongorák és pianinók.

HIRDETÉS.

Van szerencsém tudatni a t. cz. közönséggel, miszerint a legjobb bel- és külföldi gyártmányu

zongorák és pianinók

nálam nagy választékban a legjutányosabb gyári áron kaphatók. Továbbá a szélesebb körökben elterjedt

ARISTON és MANAPAN

hangszer javításait elvállalom, valamint átjátszott zongorák

becserélését és zongorák bérbeadását

előnyös feltételek mellett eszközölöm. Ugyszinté zongorajavításokat és hangolásokat valamint eddig is kellő szakértelemmel és pontossággal teljesítenek.

Szendrő Sándor

ZONGORA KÉSZÍTŐ

N.-Várad-utca 2123. sz. a.

SCHWARZ M. L.

Debreczen, a főposta mellett

női és férfi-divat üzletében

legolcsóbban beszerezhetők

férfi, fiu és női kalapok,

Jäger ingek, nadrágok és harisnyák,

férfi ingek, gallérok és nyakkendők,

női alsó szoknyák, nadrágok és blousok.

igen szép fiu és leány tricot-ruhák,

legolcsóbb

szabott árak mellett.

A legújabb divat szerint a legválasztékosabb szövetből készít téli és őszi elegáns ruhákat

Steier Gyula

férfi szabó

DEBRECZEN, főter Baró Josincziné házában, szemben a „Hungáriával.“

SZOLID, JUTÁNYOS ÁRAK.

Tóth Béla gyógyszerértára Debreczenben.

Van szerencsém értesíteni a t. közönséget, hogy

Sósborszesz

készítményemet, mely saját felügyeletem alatt készül, a forgalomnak átadtam. Sósborszesznek vegytisztasága és gyógyhatása felől teljes biztosítékot nyújtok és mindazon betegségeknek, a hol a sósborszesz szükséges, a saját készítményemet ajánlom.

Tisztelettel

TÓTH BÉLA

gyógyszerész.

Reaktárak Debreczenben:

Csanak József,
Ganófszky Lajos,
Gerébi Fülöp,
Király János,
Kovács Mihály,
Kun József,
Leidenfroszt Ármin,

Lusztig Károly,
Parti Ferencz,
Raics Gyula,
Riekl J. Zelmós,
Szabó Zsigmond,
Tóth Sándor
Varga Lajos,

uraknál, valamint gyógyszerértáramban.

Egy nagy üveg 90 kr, kis üveg 45 kr.

BÉKÉS LAJOS

uri divatárúk üzlete

DEBRECZEN, Főpiacz, Dr. Ujfalussy-ház.

Ajánlja az őszi idényre dúsán felszerelt raktárát mindennemű **férfi divatcikkekben**, u. m.:
a legújabb divatú valódi angol és gráci loden kalapokban, Cilinderek, kitünő szabású
INGEK, Gallérok, Kézelők, angol Keztyűk, valódi Jaeger tanár-féle gyapju alsó ruhák,
Sapkák, Nyakkendők, Harisnyák, Tárzák, Illatszerek és Böröndökben.

➔ Megrendelésre fehéreneműeket mérték után is készítenek. ➔

➔ Cilinderek vasaltatnak. ➔

➔ napernyő és esernyőkben. ➔

HEIMAN és HALMÁGYI

női és gyermekfelöltő áruháza

DEBRECZEN, Főtér, a főpostával szemben.

Az 1895/6. őszi és téli idényekre megérkeztek a **legújabb**
kabátok, gallérok, rádköpenyek, városi és utazó bundák, peluche felöltők és kabátok.
Gyermek és leány costume, köpeny és kabátkák.

Ujdonságok SZŐRME árukban,
felöltők, cäpek, sapkák, karmantyuk és garnitúrák.

Ujjonnan berendezett áruházunk megtekintésére úgy a t. vevőinket, mint a n. é. hölgyközönséget
tisztellel meghívjuk.

Toilettek és minden a Confectió szakba vágó cikkek saját műtermünkben a legutolsó divat
szerint pontosan s jutányosan eszközöltetnek.

gyermek ruhácskáiban.

➔ A legújabb ➔

NŐI BLOUSOKAT,

valamint

gyermek-ruha és gyermek-felöltőket

legolcsóbb szabott áron ajánl

Steiner és Wittmann

DEBRECZEN, Főpiacz, a főposta mellett.

Nyomatott Hoffmann és Társa könyvnyomdájában Debreczenben. Főpostával szemben.

Gyári raktár

Különlegességek

Tanügy.

Az egyetem zsúfoltsága. A tudomány-Egyetemen a szűk helyiségek még egy évben sem okoztak annyi bajt, mint az idén. Különösen a jogi kar tantermei túltömtek. *Itajnik Imre*, dr. *Vessey Tamás* és dr. *Timon Ákos* tanárok előadására öt-hatszáz hallgató iratkozott be, de ezeknek fele sem fér be az előadó termekbe. Így a hallgatók nagy része kénytelen az előadások alatt a folyosókon szorongani, ami semmi esetre nem válik az ifjúság hasznára.

Az összes elemi iskolák bezárva. Dr. *Sárváry Gyula* v. t. főorvos ma jelentést tett a városi tanácsnak, miszerint a város egész területén oly nagy mérvben lépett fel a gyermekek között a járványos vörheny és kanyaró, hogy az elemi iskolák további nyitvatartása beláthatatlan következményeket eredményezhetne, tehát egyben ajánlatba hozta, hogy az összes elemi iskolák felekezetiére való tekintet nélkül azonnal zárassanak be, illetőleg a növényeknek szünidő adassék. Ennek következtében elrendeltetett, hogy a debreczeni összes elemi iskolákban a tanítás f. hó 21-ig beszüntetendő s a gyermekek már holnap reggel nem mennek iskolába.

Város és megye.

Jog- és pénzügyi bizottság ülése. A városi jog- és pénzügyi bizottság ma délután *Vértessy István* főjegyző elnöklése alatt ülést tartott az anyakönyvvezető hivatal helyiségében. Az ülésnek egyetlen tárgya volt: a tanfelügyelő kérelme, hogy az országos tanítói árvaház felkén építendő tanfelügyelői és igazgatói lakás építési anyagához a város 50.000 drb téglával járuljon hozzá. A jog- és pénzügyi bizottság javasolja a kérelem teljesítését.

Sport.

Tokió uton. Kincsem jeles unokájára tekint most minden európai sportman szeme. Az utolsó napokban olyan nagy forradásokat kötöttek Tokióra a Cambridge-shirera, hogy ma már tízszerez pénzzel második favorit s még így is folytonosan fogadnak rá a világ minden részéből. Ha Tokió megnyeri 23-dikán a Cambridge-shiret, egynehány millió forint vándorol ki Angliából.

Budapesti lóversenyek. Zuhogó esőben kezdődtek a mai futtatások. A jó őszi eső, mely versenyek közben meg-megujult, puhává áztatta a versenypályát, a puha pálya pedig kedvet adott az istálló-tulajdonosoknak, hogy lovaikat tömegesen hozzák ki a gyepre. Annak a maroknyi közönségnek tehát, melyet még a kedvezőtlen időjárás sem tudott visszatartani, hogy a totalizátor oltarán áldozzon, a legtöbb versenyben volt módja valogatni a versenypárikban. A felázott talaj nagyon kedvére lehetett a lovaknak, mert két verseny kivételével minden versenyben a favorik győztek, vagyis azok, melyeknek az eddigi eredmények szerint legtöbb kilátásuk lehetett a győzelemre.

Törvénytörvények.

Verekedő asszonyok. Folyó évi május 24-én *Sárossy József*, hajdu-böszörményi lakost *Molnár Gáborné*, *Andriók Zsuzsánna* és *Kövér Gáborné* *Vasas Erzsébet*, mikor a korcsmából hazatérőben volt, megtámadták. *Molnár Gábor*, az egyik harcias amazon férje, két dorongot adott át a kerítésen s mindenképen biztatta őket.

— Ne féljete! Csak üssétek a ki lelke van!

A két asszony erre úgy elverte a szerény *Sárossyt*, hogy hat hétig nyomta utána az ágat.

A vádlottak a mai tárgyaláson úgy nyilatkoztak, hogy a vádló nagyon részeg volt s ilyen állapotban bántalmazta őket.

Azt különben konokul tagadták, mintha ők *Sárossyt* elverték volna.

A törvény-zék tagadásuk daczára elítélte őket és pedig:

Molnár Gábornét négy hónapi fogházra és 5 frt pénzbüntetésre,
Kövér Gábornét három hónapi fogházra és 5 frt pénzbüntetésre.

Molnár Gábor szintén bűnösnek találta s 2 havi fogházra és 5 forint pénzbüntetésre ítélte.

Elítéltek még 45 forint sérelmi díjat is tartoznak fizetni.

Az ítéletet megfélebbezték.

REGÉNY.

A szerzetes.

Irta: *Gallovích Jenő*.

Egy gyönyörű novemberi estén, a mikor az asszony ott ült a vetett ágy szélén, a férfi sirva térdelt lábai elé:

— Eldobtam mindent magamtól, csak hogy egyedül a tied lehessen. Mindenkié vagy, csak nem az enyém. Mikor én olyan forrón szeretlek, miért hágyasz el...

— Nem szeretlek, felesleges is, hogy együtt legyünk...

A férfi megdöbbenve nézett az asszonyra. Erre nem számított. Nem, ő ezt nem hiszi el. *Marietta* szereti őt még jobban, mint annak előtte... csak trefal... ijesztene akarja.

Várt egy darabig összeszorult torokkal, hogy *Marietta* kacagva ölelje magához. De a midőn látta, hogy az asszony nem mozdul, hogy az mind igaz, a mit mondott, meg-meglerogyott a földre, siratta a boldogságot, a mi eltűnt és jajdult fel a bánat alatt, a mi e pillanattól kezdve feltartóztatlanul foglalja el a tovatűnt boldogság helyét.

Marietta másnap eltávozott. Béreltetett ki magának lakást az *Andrássy-uton* és azt rövid idő alatt egy édes kis fészékké alakította. *Mouselin-függönyökkel* rakta tele a nagy ablakokat, a falakat beborító bársony draperiára tarka majolika tányérokat helyezett el, finom, kényes izléssel.

Ez időtől kezdve gyakran lehetett látni az asszonyt a ház erkélyén a pálmák, fehér virágos bignóniák és margueritek között.

A férfi pedig egyedül maradt szünni nem akaró nagy szerelmével. Várt egy ideig, hogy majd csak haza jön az ő aranyos madara. A mikor azonban látta, hogy hasztalan vár, az asszony csak nem jön vissza, elment: ő hozzá egyszer, kétszer, sokszor s kérte, követelte, könyörgött neki. Szava elhangzott, — az asszony kigunyolta, kikacagta.

Pedig mennyire szerette azt az asszonyt. Szenvedélyes lelkének egész hevével az övé volt. Érezte, mint dől romba élete, miként tűnik el boldogsága s vész ki lelkéből a hit s a remény.

A mig az asszony boldogsága, kedélye nőttön nőt, addig a férfira mind szomorubb napok következtek. Tiszta lelke, mérhetetlen szerelme nem talált megnyugvást.

A bánat, a bensejében élő kín, mely mint sűrű fojtó köd nehezedett lelkére s kikacagott szerelme bosszura csábította.

Egy napon összecsapott felette a szenvedély. Nesztelen léptekkel felment éjjel az asszony szobájába s a mikor kevés idő múlva eltávozott onnan, pár pillanat múlva valami véres szárny suhant ki a szobából, az ablakon át. Egy hosszú láng volt az. Rövid idő alatt vörösre változott a holdvilágos éjszaka.

Az utcákon csak hosszú idő múlva terjedt el a tűzi lárma. Az óriási zenebonában káromkodva csinált rendet a katonaság.

Hatalmas lánggal égett az egész ház. A hosszú láng nyelvek vastag, kormos füsttel folytak a csillagos ég felé. A lángok egy szélroham által felkorbácsolva, ijesztően kezdettek harapózni az erkély körül.

Egyszerre a sarokfal az erkélyvel együtt iszonyu dübörgéssel omlott az ég parázsba.

A szerencsétlen *Marietta* benn égett a házban.

Reggelre a ház leégett, kormos falai unalmasan ásitozva meredeztek az égnek.

III.
Az idő hirtelen megváltozott. Szürke, egyenetlen szárnyu lomha felhők takarták be az égboltozatot. Csipős északi szél söpörte végig az utcákat. — Később a szél megállott és sűrű, apró szemekben hullni kezdett a hó.

A szerzetes megállapodás nélkül futott. Fák színü arczára a kínos gyötrelém kifejezése ült, lelkét összesajtolta a fájdalom.

Lázás gondolatai visszazártak a multba s a nyírfa erdők mélyéből tisztán látta kibontakozni az elhagyott ódon klastromot.

Vissza kívánczolt az elhagyott apátságba a piszkos, a léha, önző világ zajából megpihenni — imádkozni vétkeiért, melybe a társadalom bűne sodorta.

Egy-egy percze megáll, majd megcsukló térdekkel fut tovább.

Egy hirtelen keletkezett szélroham könnyű szárnyal magásra kapja az utat beborító hószemeket, aztán szemébe csapja az erőtlennül botorkáló embernek. Nemsokára feltűnik az apátság a fák mögül, melynek megpillantására örömsikoltással roham ujjalt erővel.

Fenn a kápolna toronyban élesen cseng a harang, a templomból, pedig mint egy méhraj zümmögése ünnepélyesen hangzik ki a zsozma az orgona melabus hangja.

A szerzetes eszméletlenül esik össze a tölgyfa kapu előtt. Arczára nyugodt, szinte boldog kifejezés ült.

A kápolnában még mindig zug az orgona, a toronyban pedig cseng a harang — a leleharang.

Vége.

Tőzsde.

Budapesti gabonatőzsde.

— Érk. d. e. 10 ó. 35. p. órákor. —

Őszi buza szept.—okt.-re	6.34—36.
Tavaszi buza márcz.—ápr.-re	6.76—78.
Őszi rozs	5.74—76.
Tavaszi rozs	6.10—12.
Őszi zab	5.62—63.
Tavaszi zab	5.88—90.
Uj tengeri május—jun.-ra	4.46—48.

Bécsi gabonatőzsde.

— Érkezett d. e. 11 20 p. órákor. —

Őszi buza szept.—okt.-re	6.68—70.
Tavaszi » márcz.—ápr.-re	7.06—07.
Őszi rozs	6.25—26.
Tavaszi rozs	6.43—44.
Őszi zab	6.06—08.
Tavaszi zab	6.24—25.
Tengeri máj-jun.-ra	4.48—50.

Verdi József operája Debreczeni városi színház.

Idény bérlet. 11. Páros bérlet. 11.

Vasárnap 1895. okt. 13-án:

A TÈVEDT NŐ.

(La traviata.)

Opera 4 felvonásban. Irta: *Verdi József*.
(Rendező TISZAY D.)

SZEMÉLYEK:

Valery Violetta	Pajor E.
Beroit Flóra	Galyassy P.
Amina	Tacacs Jolán.
Germont Alfréd	Németh J.
Germont György	Haday S.
Gaston	Rózsahegy.
Douphol báró	Várady A.
D'obgmy marquis	ifj. Németh J.
Grenville, orvos	Vank J.
Giuseppe	Nadassy J.
Flora, szolgálja	Gündör A.
Küldött	Kozma G.

Történi: Párisban.

Holnapután, hétfőn, 1895. okt. 14-én:

T E L E N.

Népszínmű 3 felvonásban.

HIRDETMÉNY!

Köztudomásra adjuk, hogy az államilag engedélyezett

MAGYAR OSZTÁLYSORSJÁTÉK

első huzás 1895. évi október 16-ikától 19-ikéig fog Budapesten királyi közjegyző jelenlétében és a magyar kir. kormány ellenőrzése mellett nyilvánosan megtartatni.

Ezen első huzáson az egész sorsjáték 13,499 nyereménye közül, melyeknek összege

5 millió 600,000 korona
10,000 nyeremény fog kihuzatni
egy millió 268,000 korona

összegben. A második osztály huzása december 6-ikától 14-ikéig fog megtartatni.

Az első huzásra szóló osztálysorsjegyek, valamint mindkét huzásra érvényes teljes sorsjegyek még mindig kaphatók a külön táblákkal vagy plakátokkal megjelölt helyeken az eredeti árak mellett.

Oly sorsjegyekért, melyeket az első huzás **után** vásárolnak, az első osztály díját szintén meg kell fizetni.

Budapest, 1895. szeptember hóban.
Andrássy-ut 5. szám.

Magyar Osztálysorsjáték Igazgatóság.

Első huzás már 1895. október 16—19-ig.

Minden harmadik
sorsjegy nyer.

Az államilag engedélyezett

Minden harmadik
sorsjegy nyer.

Magyar osztálysorsjáték

I. osztályu nyeremények.

Huzás 1895. október 16—19-ig.

nyeremény	korona	korona
1 a	80000	80000
1 b	60000	60000
1 c	40000	40000
1 d	30000	30000
1 e	20000	20000
1 f	15000	15000
1 g	10000	10000
2	8000	16000
8	4000	32000
10	2000	20000
13	1000	13000
100	400	40000
860	200	172000
9000	80	720000
10000 nyeremény összesen		1268000

31,499 pénzneremény

5 millió
600,000 KORONA
 összértékben.

a legnagyobb nyeremény a legkedvezőbb esetben

EGY MILLIÓ
KORONA.

II. osztályu nyeremények.

Huzás 1895. december 6—14-ig.

I jutalom	korona	korona
1	600000	600000
1	400000	400000
1	200000	200000
1	100000	100000
1	50000	50000
2 a	20000	40000
2 b	15000	30000
4	10000	40000
10	8000	80000
27	6000	162000
100	2000	200000
200	1000	200000
1150	200	230000
20000	100	2000000
21499	nyeremény és 1 jutalom	4332000

E 49 nyeremény közül az utóbbira kihuzott kapja a 600000 korona díját.

Eredeti sorsjegyek az I. osztály részére:

Egy egész	egy fél = $\frac{5}{10}$	egy tized	egy huszad
40	20	4	2 korona.

Ajánl és utánvételt szétküld

HEINTZE KÁROLY,

fő-elárusító Budapest, Szervita-tér 3. szám.

Minden harmadik
sorsjegy nyer.

Vidéki megrendelők kéretnek postadíjért 10 fillért, ajánlott levelekért 30 fillért és a sorsolási tudósításért 20 fillért küldeni.

Sürgöny czim: LOTTOHEINTZE, BUDAPEST.

Minden harmadik
sorsjegy nyer.

RÓZSA LAJOS

női divatterméből

DEBRECZEN,

Kistemplom-bazár.

Egy divatos téli kabát angol szövet béléssel	— — — — —	7 frttól feljebb.
Egy elegáns téli kabát atlasz béléssel vattirozva	— — — — —	7 „ „
Egy finom plüsch kabát atlasz béléssel vattirozva	— — — — —	12 „ „
Egy finom posztó téli kabát selyem béléssel	— — — — —	14 „ „
Egy vattirozott félrad angora prémmel	— — — — —	15 „ „
Egy vattirozott egész rád angorával	— — — — —	20 „ „
Egy téli plüsch gallér Tibettel szegélyezve	— — — — —	12 „ „
Egy szörme carakül gallér	— — — — —	15 „ „
Egy jó meleg félrad mókus béléssel persiáner prém	— — — — —	25 „ „
Egy jó meleg egész rád mókus béléssel persiáner prém	— — — — —	30 „ „
Egy jó meleg gyermek köpeny levehető gallérral	— — — — —	3 „ „
Egy elegáns diszitett női modell kalap	— — — — —	2 frt 50 krtól feljebb.
Egy elegáns diszitett leány kalap	— — — — —	1 „ 50 „ „
Egy elegáns házi blous jó mosó barchetből	— — — — —	2 „ — „ „
Egy divatos faconu flanell blouse	— — — — —	3 „ 50 „ „
Egy remek kivitelü selyem blouse 6 féle színben	— — — — —	10 „ — „ „

☞ Szörme-áru különlegességek minden árban. ☞

Ezenkívül raktáron vannak a legnagyobb választékban női felöltők és kalapokban eredeti modell darabok, melyek a legmagasabb igénynek is megfelelnek.